

100

O

V

M

I

VSEBINA

- 1 Prvi razred devetletke se predstavi
- 2 Pesnik naj bo ...
- 3 Pisatelj naj bo ...
- 4 Družina
- 5 O, Romeo, zakaj si Romeo
- 6 Čša tvoja je življenje tvoje
- 7 Moja prihodnost
- 8 Apel podobo na ogled postavi
- 9 Zdrav duh v zdravem telesu
- 10 Moj konjiček
- 11 Kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi
- 12 Srečanje s Primožem Suhadolčanom
- 13 Prava pesem se piše sama
- 14 Reklame
- 15 Glasba, film ...
- 16 Likovne pesmi
- 17 Zabavni kotiček

MOSTOVI

Glasilo Osnovne šole Križe

Literarne prispevke razredne stopnje sta uredili Simona Bertoncelj in Andreja Poklukar.

Besedila učencev 5.a, 7.b/9, 7.a in 7.b je uredila Marija Teran, literarne prispevke 5. b, 7.a/9, 7.b/9, 8.a in 8.b Simona Bertoncelj.

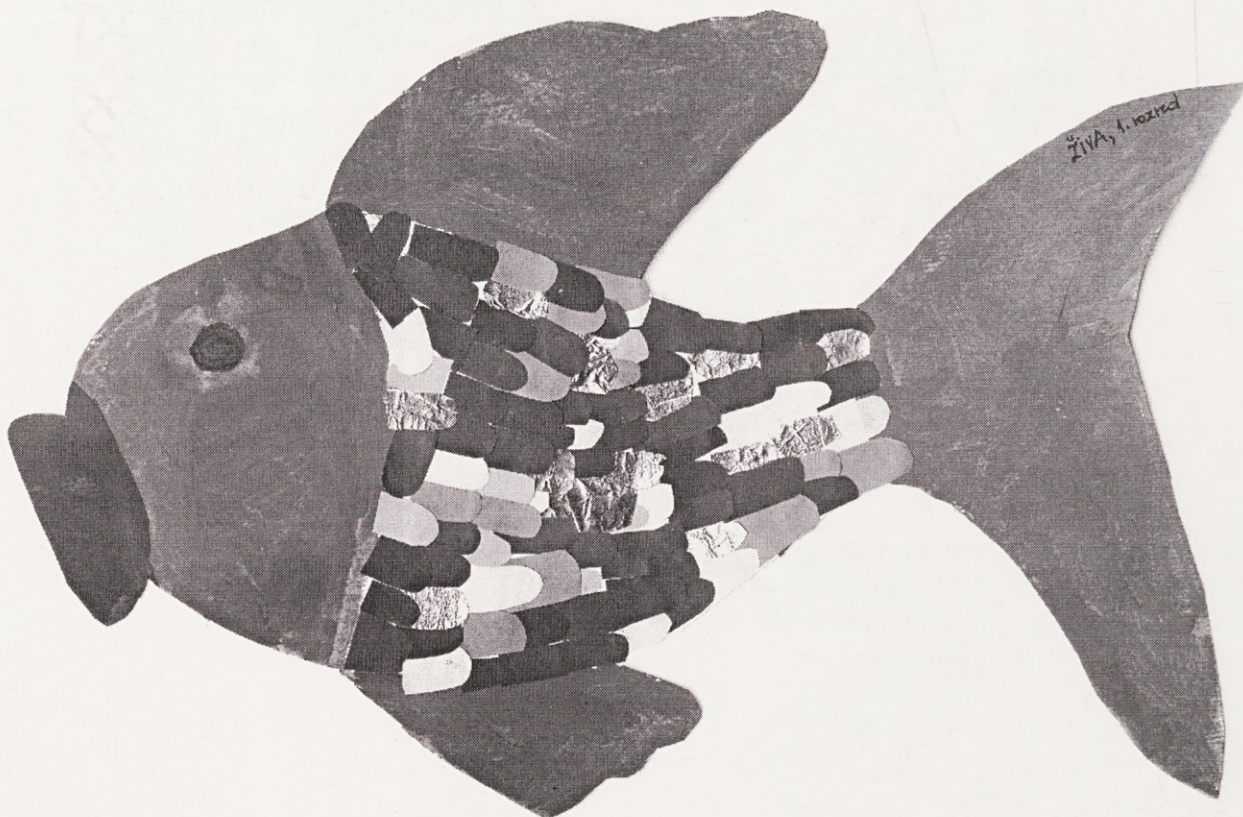
Redni članici novinarskega krožka sta bili Urška Kuhar in Petra Meglič.

Naslovnico sta oblikovala Dragica Štalc in David Mrak.

Časopis je urejal tudi tiskarski škrat. Je sicer neviden. Ker nam je sem pa tja lahko ponagajal in pojedel kakšno črko ali ločilo, te prosimo, da ločila in črke postaviš na pravo mesto.

Oblikovnje: Maja Perko
Tisk: Tiskarna Uzar Tržič

Šolsko leto 2003/2004,
številka 1, letnik XI.

Prvi razred devetletke se predstavi

*Ali si se boljše počutil prej, ko si bil doma, ali sedaj, ko si v šoli?
Zakaj?*

1. b/9

Gal: "Če bi bil doma namesto v šoli, bi moral pomagati očetu. Zato mi je bolj všeč v šoli, pa tudi veliko se učimo in igramo, kar mi je zelo všeč."

Žiga: "V šoli se imam boljše kot doma, ker se veliko učimo in igramo."

Teja: "V šoli mi je zelo všeč, ker se lahko igramo v našem kotičku in imamo zelo dober štedilnik."

Mitja: "V vrtcu mi ni bilo tako všeč kot v šoli, ker se tam nismo nič učili."

Tara: "Boljše se počutim doma kot v šoli. Doma lahko gledam televizijo, v šoli pa ne."

Tina: "V šoli se premalo časa igramo, zato sem rajši doma."

Špela: "Šola mi je zelo všeč. Doma nimam tako dobrih igrac kot v šoli."

Žiga: "Všeč mi je povsod - doma in v šoli. Malo se igramo, malo pa učimo."

Anja: "Rada se učim, zato sem rajši v šoli kot doma."

Toni: "Šola je zelo dobra. Rad pišem naloge."

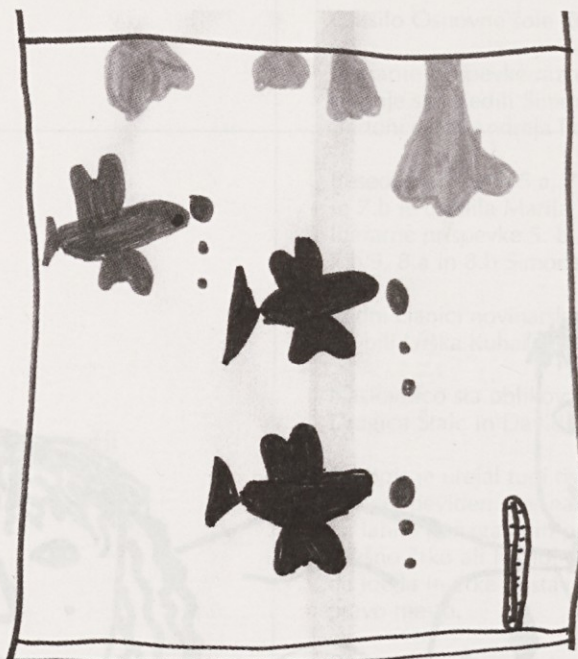
Tilen: "V šoli se veliko učimo in igramo. Boljše se imamo kot doma."

Luka: "V šoli mi je bolj všeč kot doma, ker imamo zelo dobre igrace, pa še učimo se."

Živa: "Raje sem v šoli kot doma, ker imamo velike torbe."

Anja: "V šoli mi je bolj všeč kot doma, ker veliko rišemo in se učimo."

Luka: "V šoli je zelo zabavno, ker se veliko igramo."

RAZISKOVANJE AKVARIJA

Projekt raziskovanje akvarija je potekal v mesecu novembru v obeh prvih razredih devetletke.

Namen raziskovanja je bil opazovanje živega kotička na naši šoli, akvarija. Učenci so spoznavali živo in neživo naravo in ugotavljali, da sta obe naravi povezani in druga drugi potrebni. Spoznavali so življenjske pogoje žive narave, vrste rib, jih poimenovali, natančno opazovali in ugotavljali razlike med njimi ter reševali naloge. Pri tem je pomagala tudi gospa Beti, ki ima doma več akvarijev.

Otroci so po končanem projektu pripovedovali.

Všeč mi je bilo:

- hranjenje rib. (Iza Pogačnik)
- risanje rib. (Maša Remškar)
- opazovanje rastlin. (Nik Marn)

Spoznali smo:

- da so ribe različne.
- kako se ribe imenujejo.
- kako moramo skrbeti za akvarij.

Blaž Mirt

Maruša Markič

Maša Remškar

MO100VI

- kaj ribe potrebujejo, da živijo.
Jaka Dejak

- da je vodo treba zamenjati.
Nik Marn

- da se ribe prepirajo, če niso iz enakih družin.
Maša Remškar

Naučili smo se:

- da imajo ribice plavuti, da lahko plavajo. Plavuti imajo namesto rok.
Tilen Yasin Jouhari

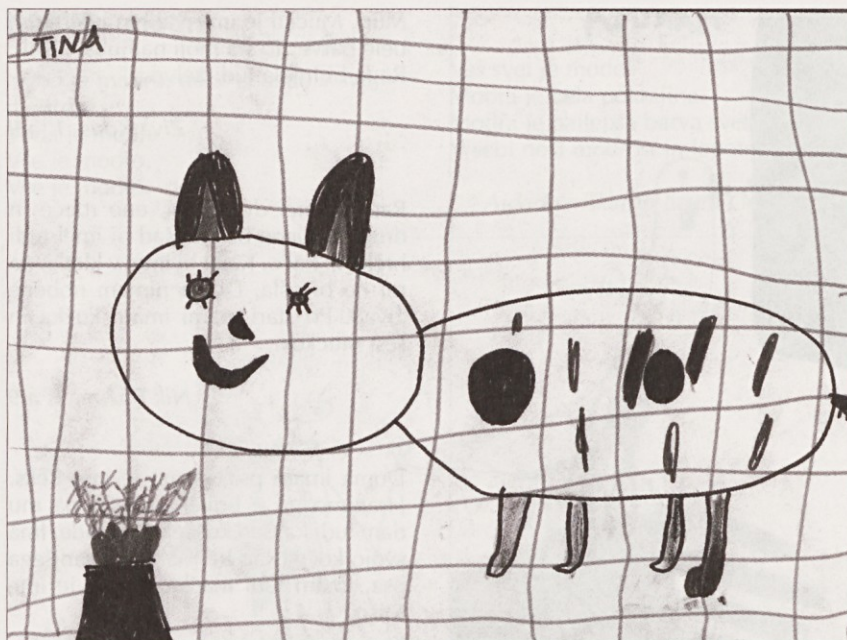
- da imajo ribe škrge, da lahko diha-
jo.
Tara Grašič

- da ribe potrebujejo hrano, zrak in primerno temperaturo. Akvarij moramo čistiti.
Žiga Leskovšek

- če riba hitro plava, se zadaj pojavi-
jo balončki.
Luka Potočnik

- da je v akvariju veliko rastlin in kamnov, da se ribe lahko skrijejo.
Anja Neža Šmid

- da se ribe ovalnih oblik skrijejo za
rastlinami ovalnih listov.
Jaka Dejak

V oddelku podaljšane bivanja v prvem razredu devetletke smo se pogovarjali o hišnih ljubljenicah. Otroci so risali in pripovedovali o svoji najljubši živali:

Moja najljubša žival je kača – piton. Doma je nimam. Videl sem jo na sejmu in mi je bila zelo všeč. Pitona sem že imel na roki.

Nik Marn, 1. a/9

Doma imam dva hrčka. Hrček je moja najljubša žival. Kupili smo ju pred kratkim. Živita v kletki v moji sobi. Rad bi imel tudi mucka.

Žiga Obad, 1. a/9

Doma imam papigo, ki ji je ime Jolbe. Je samica. Je rumene barve, po vratu pa je modra. Ima oranžen kljun z dvema pikicama. Rada se usede na roko ali na kolena. To me žgečka. Včasih jo spustimo iz kletke po stanovanju.

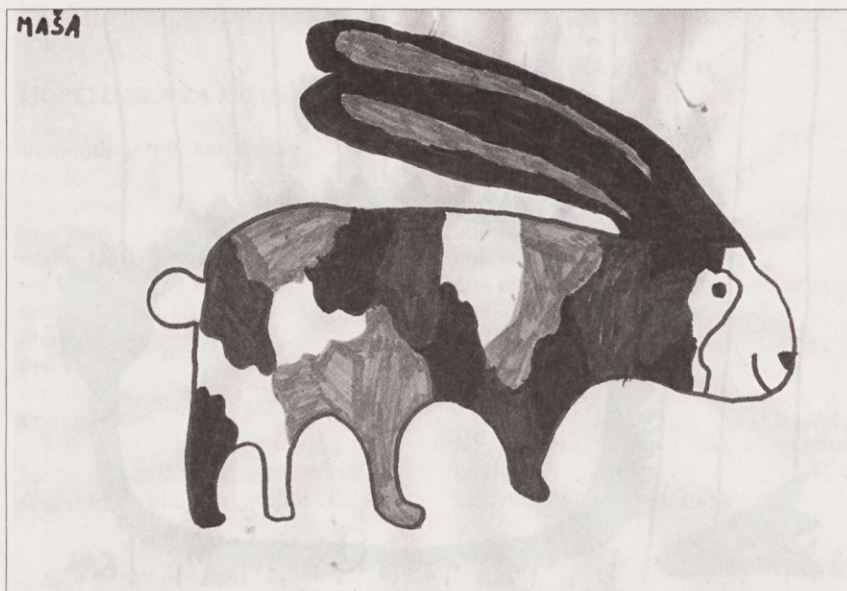
Rada bi imela tudi zajčka.

Maruša Markič, 1. a/9

Moja najljubša žival je muca. Doma imam štiri. Ena je črna, druga čno-bela, dve pa sta sivi. Imam tudi psičko Kalo, ki bo kmalu skotila mladičke.

Špela Kuhar, 1. a/9

Mojih najljubših živali je več: mucek, kužek in zajček. Najljubše so mi zato, ker jih lahko dvignem in pobožam in

Prvi razred devetletke se predstavi

Muri. Mucku je ime Miki in je črne in bele barve. To sta moji najljubši živali. Rada bi imela tudi želvo.

Živa Kous, 1. a/9

Rad bi imel dve ribici, eno rdeče in drugo rumene barve. Rad bi imel tudi hrčka in kačo. Kačo bi imel v kletki, da mi ne bi ušla. Doma nimam nobene živali. Pri stari mami imam kužka in šest muckov.

Nik Požun, 1. a/9

Doma imam psa, ki mu je ime Reks. Hranimo ga z briketi, včasih pa mu dam tudi kakšen košček čokolade. Ima svojo kočo. Rad bi imel tudi manjšega psa. Imam tudi mačka, ki mu je ime Mišo.

Benjamin Marinšek, 1. a/9

Doma imam želvo, ribo in kačo – mladička. Kači je ime Pikica, želvi pa Zlatka. Želva je moja najljubša žival. Zanj trenutno skrbim jaz. Rad bi imel tudi zajčka.

Mitja Žaler, 1. b/9

Moje najljubše živali so ribe. Imam jih doma. Poleg rib imam tudi psičko. Ime ji je Pikica. Rada bi imela tudi hišnega zajca.

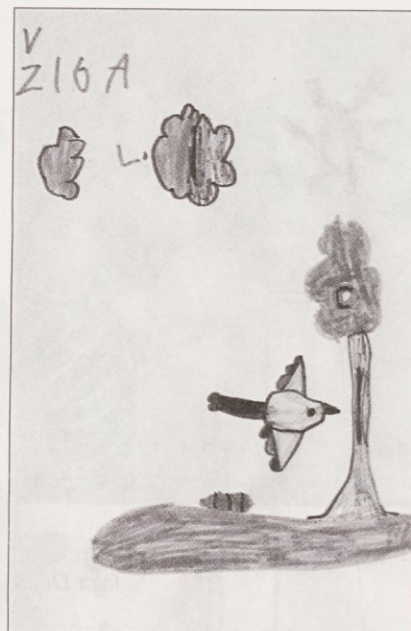
Anja Štefe, 1. b/9

ker imajo mehko dlako. Nobene od teh nimam doma. Imam pa dva skakača – samca. Eden je črne, drugi pa svetlo rjave barve. Živita v stekleni kletki. V kletko damo seno ali žaganje. Hranimo ju s hrano za hrčke ali hrano za glodalce. Imata zelo ostre zobe. Včasih ju spustimo iz kletke. Takrat kletko očistimo. Dobila sem ju v vrtcu. Imeli smo tudi paličnjake, ki smo jih hranili predvsem z robidovjem in malinovimi listi. Doma imam tudi dve ribi. Imata velike izbuljene oči in sta črne barve. Imata smešni imeni – Žuti in Plavi. Včasih smo imeli tudi zlate ribice.

Maša Remškar, 1. a/9

Doma imam kužka in mucka. Kužek je svetlo rjave in bele barve. Ime mu je

Rad bi imel ptička, ki lepo poje. Doma imam tri muce. Tisti, ki ima na kožuščku pike, je ime Pikica. Ena je

podobna medvedku, zato smo ji dali ime Medika. Tretja je oranžna in bela, zato smo jo poimenovali Pegica. Pikica živi v hiši in jo hranim jaz. Hranim jo z briketi in s hrano iz konzerv. Pegica in Medika ji skušata hrano ukrasti, zato jo hranim v hiši.

Žiga Leskovšek, 1. b/9

Moje najljubše živali so ribe. Doma jih nimam, a bi jih rada imela. Rada bi imela pisane ribe. Imela bi jih v akvariju v sobi.

Doma imam psičko, ki ji je ime Nera. Je črne barve. Na sprehod je ne vozim jaz, ker je zelo močna in preveč vleče.

Živa Janškovec, 1. b/9

Moja najljubša žival je hišni zajček, ki ga imam tudi doma. Moj zajček je bele barve. Rad je seno, solato in korenje. Moja stara mama ima papagaja. Ime mu je Koki. Je majhen in nagajiv. Rad pleza na zavese.

Žiga Rejc, 1. b/9

Moja najljubša žival je konj. Nimam ga, vendar bi ga rada imela.

Doma imam ribe. Ena je pred kratkim poginila. Moje ribe imajo tudi imena: Rasa (hitro raste), Lija (pogosto odpira usta), Perka (rada je pri rastlinah).

Imam tudi psa, ki mu je ime Raj. Rada bi imela še zajčka, kanarčka in papagaja.

Tina Bratina, 1. b/9

UGANKE

Na drevesu živi,
pozimi spi.
Po zraku leti in v vodi lovi.
(leteča žaba)

Patricija Prešeren, 1. a

Med nevihto pride in ropota.
Kaj je to?
(strela)

Jernej Finžgar, 1. a

V vodi je spretna in hitra, pa v človeški
koži tiči.
Kaj je to?
(človeška ribica)

Klemen Klemenčič, 1. a

Jo brcamo,
ona pa veselo skače.
(žoga)

Tim Petrovčič, 1. a

**Reši uganke in odgovori na nekaj
vprašanj. Če ne boš znal/a, boš zago-
tovo pogledal/a rešitev. Dobro
pomisli, saj je lahko rešitev težko
razumljiva. REŠI!**

Če ga zebe, ima dovolj prostora,
če mu je vroče, ga mu manjka.
Če mejo prestopi, se razbohoti,
vsak ga spozna,
kdor v hišo stopi.
(kipeče mleko)

Kateri svetnik ima največ zob?
(sveti Šimen,
ker ima v roki žago - žagini zobje)

Kje se voda neha?
(pri perutnini, ki ne "lula")
Les na les in platno vmes,
štiri duše pet teles.
(pogreb)

Dolg in kratek po travniku gre,
po petelinu vpraša,
psa se pa nič ne boji.
(črv)

Tadej Kleindinst, 4. b

KDAJ MI JE NAJLEPŠE?

Lepo je, kadar sem s prijatelji.
Lepo je, kadar sem v hribih.
Lepo je, kadar sem v šoli.

Najlepše pa je, ko jem goveje meso.

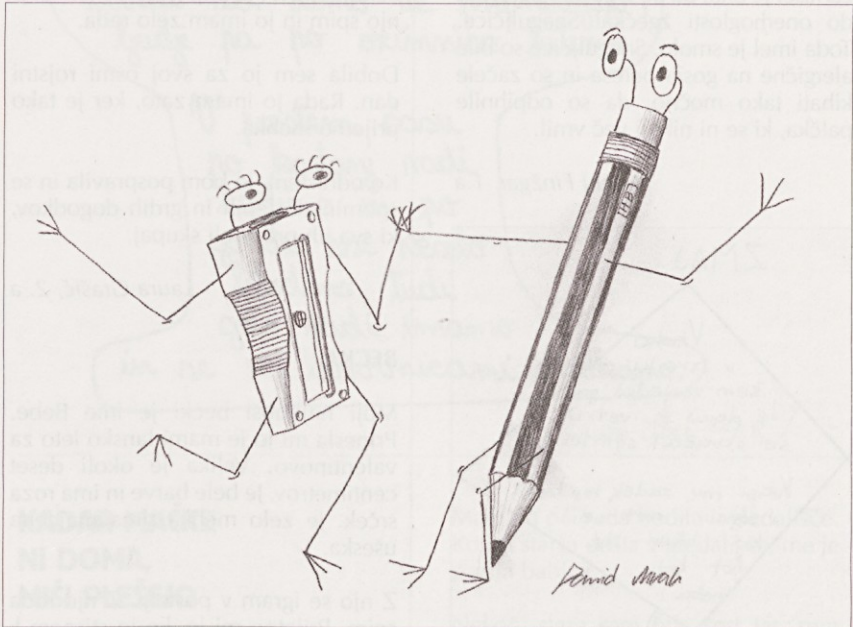
Jernej Finžgar, 1. a

BARVE - modra

Nebo je modro, nebo se zlati v svoji
modrosti.
Voda je modra.
Vse je modro.
Vse je modro.

Ves svet je moder.
Modra je cela pokrajina.
Modra je najlepša barva sveta.
V sebi nosi modrost in lepoto.

Ajda Remškar in Laura Grašič, 2. a

POGOVORI NENAČADNIH ZALJUBLJENCEV

STIKALO IN LUČ

STIKALO: Luč, ali te prižgem?
LUČ: Ja, prosim. PUF!!!
STIKALO: Kaj je bilo?
LUČ: Žarnica je počila.
STIKALO: Upam, da bodo ljudje
hitro prišli zamenjat žarnico.
LUČ: Ja, prav imaš. Adijo in lahko
noč!
STIKALO: Lahko noč.

Bernard Bečan in
Žan Pogačnik, 2. a

SVINČNIK IN ŠILČEK

SVINČNIK: Živjo, šilček!
ŠILČEK: Zdravo, svinčnik. Kako je
kaj s teboj?
SVINČNIK: Dobro. Pa s teboj?
ŠILČEK: Ooo! Brez tebe ne morem
živeti!
SVINČNIK: Jutri pridem na obisk.
ŠILČEK: Komaj čakam.

Anžej Hladnik,
Aljaž Žepič in Vid Žepič, 2. a

LJUBEZENSKA ZA KREDE

Vame jih je bilo kar deset:
ena luč,
ena torba,
en copat,
en stol,
ena zavesa,
ena goba,
ena ura,
ena odeja,
en kozarec,
en flomaster.

Jaz pa sem bila ves čas le v eno tabla.
Oh, moja tabla! Oh, moja tabla!

Ajda Remškar, 2. a

LJUBEZENSKA ZA TABLE

Vame jih je bilo kar deset:
ena žarnica,
ena puščica,
ena miza,
eno okno,
ena radirka,
ena postelja,
ena klop,
ena barvica,
ena tempera
in ena nalivka.

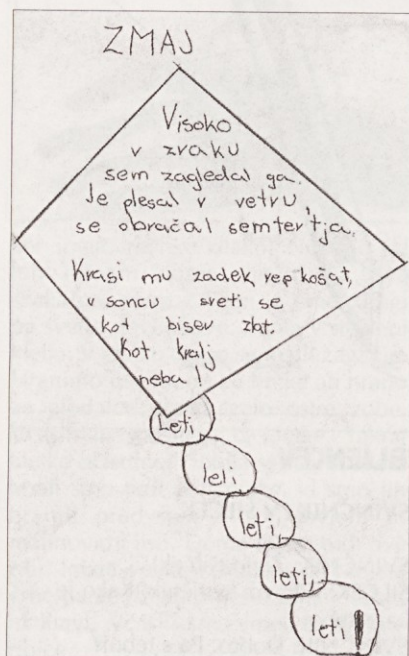
Jaz pa sem bila ves čas le v eno
kredo.
Oh, moja kreda! Oh, moja kreda!

Laura Grašič, 2. a

SEDEM SNEGULJČIC IN EN PALČEK

Nekoč pred davnimi časi je živel zloben palček, ki je hotel ubiti sedem Sneguljčic. Te so živele za sedmimi gorami in vodami. Palčkova prva zamisel je bila, da bo z gosjim peresom do onemoglosti žgečkal Sneguljčice. Toda imel je smolo, Sneguljčice so bile alergične na gosja peresa in so začele kihati tako močno, da so odpihnile palčka, ki se ni nikoli več vrnil.

Jernej Finžgar, 1. a

KRALJEVA NOVA OBLAČILA

Nekoč je šel kralj Domen ven v novi papirnati obleki. Eden izmed vaščanov je stalno hodil za njim. Ime mu je bilo Štefan. Kralj Domen se je vrnil v grad, celo pot pa se je spraševal:

"Zakaj me zasleduje?"

Naslednje jutro je sklenil, da ga bo obglavil.

Štefana so pripeljali h kralju in zasliševali.

"Zakaj si celo pot sledil kralju?"

"Bral sem novice," je odgovoril Štefan.

Kralj je pogledal svojo papirnatno obleko in rekel:

"Jaz sem najsrečnejši kralj na svetu.

Lahko berem novice med sprehodom."

Štefana so izpustili in mu v zahvalo podarili novo papirnatno obleko.

Klemen Klemenčič, 1. a

IGRAČE

MIŠKA

Moja najljubša igrača je miška. Je sive brave in ima kratke brke. Ima majhna ušesa. Velika je okoli dvajset centimetrov. Na otip je zelo mehka. Z njo spim in jo imam zelo rada.

Dobila sem jo za svoj osmi rojstni dan. Rada jo imam zato, ker je tako prijetno mehka.

Ko odrastem, jo bom pospravila in se spominjala lepih in grdih dogodkov, ki sva jih preživeli skupaj.

Laura Grašič, 2. a

BECKA

Moji najljubši bečki je ime Bebe. Prinesla mi jo je mami lansko leto za valentinovo. Velika je okoli deset centimetrov. Je bele barve in ima roza srček. Je zelo mehka. Ima majcena ušeska.

Z njo se igram v postelji. Z njo rada spim. Prijetno mi je, ko jo stisnem k sebi. Najljubša igrača je zato, ker je tako majhna in mehka in zato, ker mi jo je dala mami.

Ko bom velika, jo bom dala svojim otrokom ali pa jo bom pospravila. Zavrgla je ne bom.

Ajda Remškar, 2. a

ZAJČEK

Kadarkoli sem žalostna, se stisnem k njemu in me potolaži.

Ima bel kožušček, bel smrček in črne tačke. Z njim se igram, ko mi je dolgčas. Zelo lepo se je igrati z njim. Dobila sem ga, ko sem se rodila.

Ko bom zrasla, ga bom dala v škatlo in kadar bom žalostna, ga bom vzela iz škatle.

Ime mu je Sladkaned.

Manca Košir, 2. a

MEDVEDEK

Moja igrača je rjave barve in ji manjka eno oko.

Ime ji je Medvedek. Je zelo gladka.

Z njo se igram največkrat popoldne, včasih pa tudi zvečer. Vedno jo vlačim s seboj, ko gremo na izlet in v gore. Moja najljubša igrača je zato, ker je zelo, zelo gladka in zelo lepa.

Ko odrastem, jo bom pospravila v omaro.

Eva Meglič, 2. a

MEDVEDEK

Moja najljubša igrača je medvedek, ki sta ga imeli že mama in mamica. Je rjave barve in ima črne oči. Njegov smrček je oranžen.

Z njim se veliko igram. Kadar sem žalostna, me potolaži.

Ko odrastem, ga bom podarila svojim otrokom, da se bodo tudi moji otroci spominjali moje mame, mamice in mene.

Tjaša Sušnik, 2. a

FLAVTA

Oh, moja ljuba flavta! Toliko sva preživeli skupaj! Spomniva se vsega lepega.

Se spomniš časa, ko sva bili obe obupani nad notami?! Ampak verjeli sva, da nama bo uspelo. Ali pa vseh tistih nastopov in snemanj? Kateri nastop ti je bil najljubši? Mogoče tisti, ki si ga najbolje odigrala?

Oh, kako te imam rada! Ti si najboljša flavta na svetu in najbolj prijazna.

Zdaj pa v škatlo spat. Jutri boš spočita in boš lažje igrala.

Eva Kryštufek, 2. a

SPOŠTOVANA LISICA!

Mešani gozd, 29. 01. 2004

Moje ime je Dolgorepka Lešnik. Živim v duplini tretje smreke levo v mešanem gozdu.

Velika sem petindvajset centimetrov, ravno toliko pa meri tudi moj rep. Težka sem tristo gramov. Pozimi je moj kožušček debelejši in temnejši. Moja najljubša hrana so slastne jagode in gobe, za zimo pa si pripravim zalogo lešnikov, orehov in storžev. Najrajši sem sama, pozimi pa sem rada v družbi drugih veveric. Spominjam se, ko sva šli s sestrično Žirko na potep v mestni park. Tam sva iz smetnjakov pojedli in popili vse ostanke otroških dobrot. To naju je bolel trebušček! Povem ti še to, da bom v marcu dobila bratce in sestrice. Komaj že čakam pomlad! Piši mi na naslov:

Dolgorepka Lešnik
Smrekova duplina 3
Mešani gozd

Lep pozdrav, Dolgorepka Lešnik.

Nina Pangeršič, 2. b

MO100VI

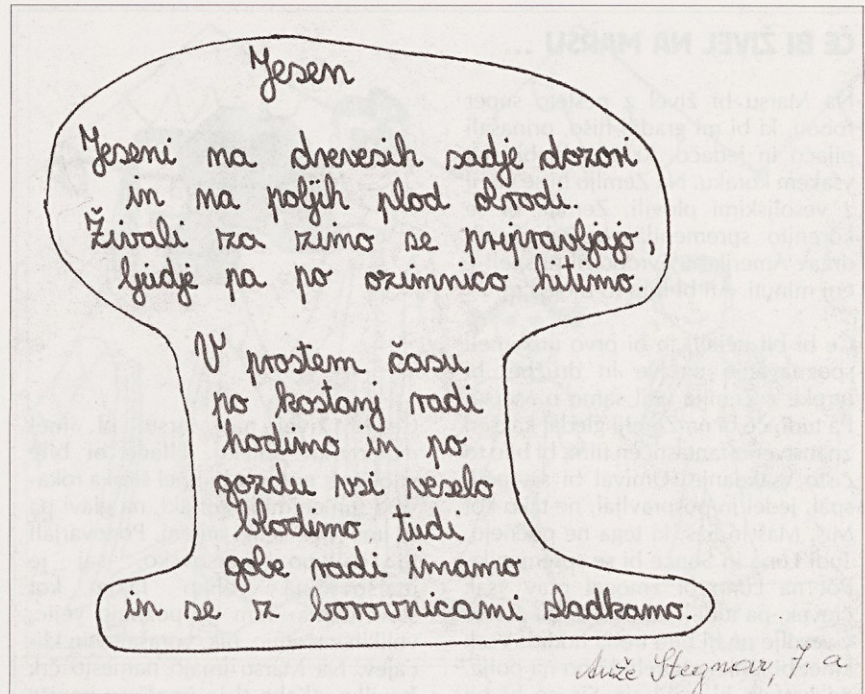
ZVONČEK PRIPOVEDUJE

Sem zvonček Fifi. Živim v mlakuži in rad čofotam. Včeraj je prišla žaba in me hotela pojesti. A njo je ujel človek in jo dal v vedro. Potem smo mi zvončki povabili trobentice in imeli smo se zelo lepo. Zdaj pa sem spet doma. Joy, nekdo me gleda. Kdo si? Moj prijatelj? Oj, živijo sonce.

Špela Dolžan, 1. b

Sem zvonček Luka. Nekega dne sem izvedel, da bo stric Kos naredil hišo na sosedovi jasi, kjer živi moj bratec Rok. Takoj sem poklical sršena Žana in mu naročil, naj piči strica Kosa. Ubogal je in ga zelo močno pičil, tako da je stric Kos moral v bolnico. Moral je odpovedati gradnjo nove hiše.

Metod Jazbec, 1. b

KADAR MAČKE NI DOMA, MIŠI PLEŠEJO

Pred kratkim je morala mami na službeni sestanek, očka pa ni bilo doma, ker je za teden dni odpotoval. Zato sem bila sama doma. Na začetku me je bilo kar malo strah, saj je vedno tako glasno, tokrat pa je bilo tiho in mirno.

Hotela sem gledati televizijo, vendar ni bilo nič zanimivega.

Rajši sem poslušala radio, zraven pa prebirala svojo najljubšo revijo. Uživala sem v glasbi in branju. Kar naenkrat sem nekaj zaslišala in pogledala kvišku. Naš papagaj je zletel iz kletke na rožo. Nisem se želela vznemirjati in sem, kakor da ni nič, brala dalje.

Vznemirila sem se šele takrat, ko je papagaj začel gristi rožo. Papagaja sem morala na nek način spraviti z rože v kletko. To ni bilo tako preprosto. Začela sem ga loviti in se pri tem zaletela v rožo. Roža je padla in zemlja se je raztresla. Ko sem začela pospravljati, sem videla papagaja, ki je zletel v kuhinjo. Hitela sem za njim in se zaletela v mizo. Steklenica soka je padla na tla in se razbila.

Na nesrečo je v tistem trenutku vstopila še mami. Videti je bila zelo besna.

Lea Papler, 4. b

Mami in oči rada hodita v gledališče. Ko sta starša odšla v gledališče, me je pazila babica.

Nekoč, stara sem bila šest let, sem bila lahko že sama doma, saj sta v spodnjem nadstropju stanovala dedek in babica. Bila sem zelo vesela. Mami mi je pripravila večerjo in navila uro, da bi pravočasno odšla spat, saj sem naslednji dan morala v vrtec. Mene pa že pripravljena večerja ni zanimala, saj smo imeli nov opekač, s katerim je mami naredila dobre kruhke. Kruhki, ki sem jih pripravila, pa niso bili tako dobri, saj so bili preveč zažgani.

Usedla sem se pred televizijo in jo gledala in gledala. Uro, ki je zvonila za spanje, sem samo ugasnila. Pogledala sem že dve video kaseti in ugotovila, da je že zelo pozno. Močno sem že zehala.

Pohitela sem v kopalnico, da se ne bi starša prej vrnila. Za vsak primer sem se zaklenila, a kaj, ko nisem znala več odkleniti. Nisem vedela, kaj naj storim, zato sem trkala na vrata in klicala babico. Medtem pa sta se oči in mami že vrnila, jaz pa še vedno nisem znala odkleniti vrat, pa tudi solze so že tekle. Šele čez nekaj časa je mami našla podoben ključ, ki je odklenil vrata kopalnice. Starša nista bila posebno huda. Kadar pa sedaj, ko sem malo večja, odideta v gledališče in me pustita samo doma, me vedno spomnita na ta dogodek.

Nina Zaletel, 4. b

ČE BI ŽIVEL NA MARSU ...

Na Marsu bi živel z nešteto super roboti, ki bi mi gradili hišo, prinašali pijačo in jedačo. Kraterji bi bili na vsakem koraku. Na Zemljo bi se vozil z vesoljskimi plovili. Zemlja bi se korenito spremenila. Iz Združenih držav Amerike v Evropo bi prispeli v eni minuti. Ali bi bilo to mogoče?

Če bi bil učitelj in bi prvo uro imeli spoznavanje narave in družbe, bi otroke z Zemlje učil samo o Marsu. Pa tudi, če bi na Zemlji gledal kakšen znanstveno-fantastičen film, bi bilo to čisto vsakdanje. Umival bi se, učil, spal, jedel in pospravljaj, ne tako kot Miš, Maš in Saš, ki tega ne počnejo. Tudi Luna in Sonce bi se spremenila. Pot na Luno bi zmozel prav vsak človek, pa tudi k zdravniku za polete v vesolje ne bi bilo treba hoditi. Vsak kmet bi lahko razdelil Luno na polja, na katerih bi gojil sir. Sir ne bi bil drag, okoli petdeset tolarjev en kilogram. Živina kot so krave, koze bi dobivala za tekočino mleko, za hrano pa to, kar je človek. Tudi nobenih zlobnih in mesojedih pošasti ne bi bilo, ampak samo ustrežljive in prijazne, pa tudi vse bi se svobodno gibale.

Andraž Slatnar, 3. b

Če bi živel na Marsu, bi imel marsovsko obleko. Hlače bi bile vijolične, pulover bi imel široka rokava z rumenimi kvadrati, na glavi pa bi imel dve veliki anteni. Pogovarjali bi se po marsovsko, saj je maršovščina veliko lažja kot slovenščina. Tam ne poznajo vejic, velikih začetnic, pik, vprašajev in kličajev. Na Marsu imajo namesto črk številke. "Kako ti je ime?" se napiše po marsovsko 613952. Na Marsu bi bilo meni ime 295. Če te zanima, kako bi bilo na Marsu ime tebi, mi pošlji po internetu sporočilo na mojo anteno in ti bom povedal.

Seveda pa rajši živim na Zemlji, ker imam tu veliko prijateljev.

Vid Jazbec, 3. b

ŠOLA IN JAZ

Obiskujem Osnovno šolo Križe, in sicer tretji razred. V šolo rada hodim, ker se naučim veliko novih stvari. V razredu imam tudi prijateljice, s katerimi se dobro razumem. Pri pouku moramo sodelovati in poslušati učitelja, včasih pa se lahko tudi malo pozabavamo. Zgodijo se nam tudi kakšne smešne stvari, tako da se tudi nasmejemo. Gugamo se na stolih, tako da je kakšen učenec že padel s stola, kar je zelo smešno. Na tla nam padejo kakšne peresnice, da jih moramo pobirati med poukom. Tudi učitelju se včasih smejimo, če naredi kakšno napako, na primer, da pozabi napisati strešico ali pa pove kakšno smešno stvar.

Na šoli je veliko dobrih krožkov, zato se zelo težko odločim, katerega boš obiskoval. Jaz hodim na oblikovnega, kjer delamo veliko različnih stvari: gubamo, rišemo in šivamo.

Pri pevskem krožku se učimo veliko novih pesmic, ki jih potem pojemo na nastopih. V popoldanskem času hodim k folklori, plesnim vajam ter v glasbeno šolo. Prosti čas izkoristim še za igranje z barbikami, za družabne igre in branje pravljic.

Nastja Gosar, 3. a

OBISKALI SMO GASILCE

S četrtnim razredom smo obiskali gasilce v Križah.

Pokazali so nam gasilsko opremo. Ta je bila zelo težka, posebej čelada in jeklenka z zrakom.

Povedali so nam, da se v kuhinji pogasi ogenj tako, da posujemo moko po ognju. Večje objekte gasijo z vodo ali prahom.

Izvedeli smo tudi, da če bi gorela cisterna goriva in bi gasili z vodo, bi nastala eksplozija.

Ogledali smo si tudi gasilski avto, ki je gasilcem služil za majhne požare. V njem je bilo okrog petsto litrov vode.

Iz vode so delali tudi prah. Ta motor za prah je bil v gasilskem avtomobilu.

To je bil naš obisk gasilcev. Bili smo žalostni, ker smo tako kmalu odšli domov.

Matej Jarc, 4. a

VSE NAŠE DRUŽINE

Učenci 5.a razreda imamo radi svojo družino in se v njej dobro počutimo, a če bi nam kdo podaril čarobno palico ...

Pri nas doma mi je najbolj všeč naša stara garaža. Vanjo sem prinesel glasbeni stolp, televizijo in omaro, a če bi imel čarobno palico, bi jo še polepšal.

Rok Meglič

Če bi imela čarobno palico, bi naši družini začarala veliko hišo.

Tanja Anko

S čarobno palico bi pričaral več živali ter svinčnik, ki bi mi pisal domače naloge.

Uroš Resnik

S čarobno palico bi v svoji sobi pričarala zakonsko posteljo.

Kaja Žibert

S čarobno palico bi takoj zamenjala dom in bi skupaj z družino živela v gradu.

Sandra Jurkič

Želim si, da bi bila moja soba še večja in da bi imel svoj računalnik.

Teo Blaži

Če bi imel čarobno palico, se naša družina ne bi nikoli spremenila. To pa zato, ker televizija kaže, kako v vojni v Iraku umirajo družine, ki niso čisto nič krive.

Urban Hrovat

Doma mi je zelo, zelo všeč, a če bi imela čarobno palico, bi verjetno poboljšala svojo sestro.

Aja Peharc

Če bi imel čarobno palico, bi spremenil soseda, da bi lahko šel mimo njegove hiše po bolj varni poti.

Aleš Kuhar

Če bi imel čarobno palico, bi začaral, da ne bi bilo treba hoditi v šolo, pa bi vseeno znal snov, ki se jo učimo. Začaral bi tudi, da bi odrasli lahko ležali doma, imeli veliko časa za otroke, izlete, smučanje, denar pa bi padal kar z neba. In na koncu bi začaral, da bi se v vseh družinah po svoje imeli dobro in zabavno.

Tilen Tomazin, 5.a

V naši družini živimo trije člani: oči Viktor, mami Katarina in jaz, Helenca. Živimo v vasi Gozd, kjer je lepo. Starši imajo manjšo kmetijo in nihče ne hodi v službo. Imamo nekaj krav, dva telička, ovce, kokoši, dva pujsa in psa Rona. Moji ljubljenci so trije mački in zajček Mandi. Mami in oči imata dovolj dela na posestvu.

Pred leti je oči zbolel. Vsak drugi dan se vozi v Naklo na dializo, zato večino dela opravi mami. Včasih ji pride na pomoč soseda, pri težjem delu pa pomaga moj polbrat Peter. On je že poročen in s svojo družino živi v Podljubelju.

Zame najbolj skrbi mami. Vzgaja me bolj strogo, vendar velikokrat ustreže mojim željam. Mislim, da me ima zelo rada. Pomaga mi v težavah. Z mojo nečakinjo Anjo sva se včasih prepirali zaradi igrac, sedaj pa se vedno bolje razumeva. Najbolj mi je všeč, da živimo v svoji hiši, da se dobro razumemo in da imam lahko svojo žival, zajčka. Spremenila bi, da bi bila naša vas bližje šoli, da bi z nami živela babica ali dedek, da bi imela mlajšo sestrico in zdravega očeta.

Življenje na kmetiji ima dobre in slabe lastnosti. Hrana, ki se pridelava doma, je sveža in zdrava. Zrak je čist in narava ni onesnažena. Slabo pa je to, ker so starši preveč zaposleni. Premalokrat gremo skupaj na izlet, na počitnice pa moram vedno z bratom ali teto.

Helenca Tomc, 5. a

Živim s starši in polsestro.

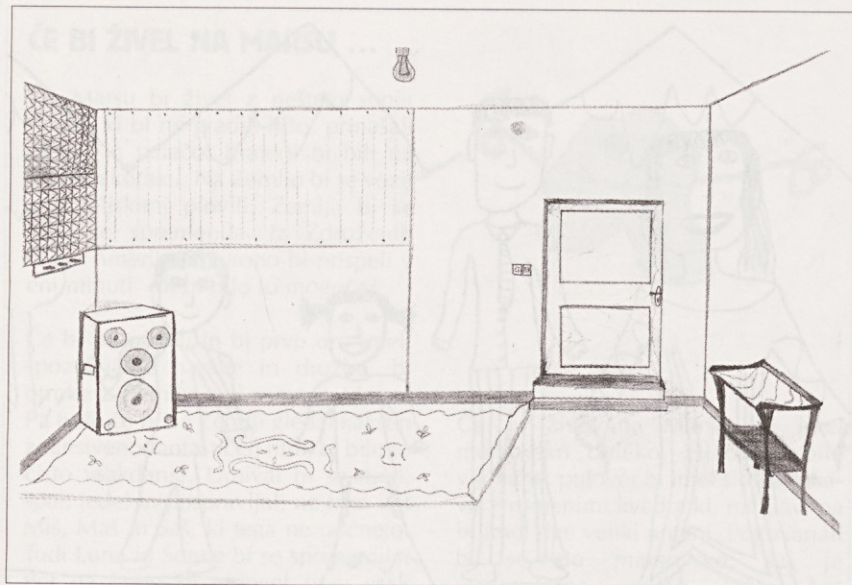
Oči in mami se lepo razumeta, kar dobro vpliva tudi na naju s sestro. Mislim, da je sestra lepo sprejela mojega očija, čeprav ni njen pravi oče. S sestro si zaupava, kot bi bili prijateljici, toda kljub temu se še včasih skregava.

Del naše družine sta tudi moja stara mama, ki jo kličemo babi, in stari oče, ki ga kličemo deda. Kadar staršev ni doma ali imata obveznosti, prespiva pri njiju. Oči nosi hlače družine, ker pa njega skoraj ni doma, njegovo delo prevzame mami.

Kadar pride iz službe, to je ponavadi ob pol treh, nam skuha kosilo. Vedno ona naredi največ družinskih del, s sestro pa ji pri tem pomagava.

Ona je tista, ki naju pritiska k učenju. Kadar je doma oči, tudi on včasih skuha kosilo, sicer pa on opravlja bolj moška dela.

Kaja Rokavec, 5. a

Predstavila vam bom svojo družino, ki jo sestavljamo jaz, sestra Ana, mami Branka in očka Miro.

Zaradi zelo zahtevne službe očka ponavadi prihaja domov pozno, mami pa prva zjutraj odide od doma in se domov vrne že okrog tretje ure in nam skuha kosilo. Ker pa tudi oba starša ob delu še študirata, sva velikokrat s sestro popoldne sami. Takrat nama pomagajo stari starši, s katerimi živimo v isti hiši, pri domačih nalogah ali pa če potrebujeva prevoz.

No, čeprav med tednom nimamo dovolj časa, izkoristimo sobote in nedelje, da se skupaj zabavamo, obiščemo sorodnike in prijatelje, nakupujemo, včasih pa se nam zljubi in gremo v hribe.

Kadar se med tednom dobi vsa družina, se pogovarjamo o tem, kako smo preživeli dan, kaj bomo počeli

naslednjih nekaj dni, zraven pa še starša preverita, če sva se s sestro pripravili na nov šolski dan. Kdaj pa kdaj zaidem tudi v težave, takrat prosim za pomoč starše.

Seveda imam največje probleme s svojo sestro. Ker je petnajst mesecev starejša od mene, misli, da je bog.

Čeprav imam zelo rada svojo družino, sem včasih vseeno rada sama doma, kar se ne zgodi prav velikokrat. Ta čas porabim za tiste stvari, za katere potrebujem mir. To je gledanje TV, igranje igrice na računalniku ... Zato se tudi strinjam s pogovorom: Kadar mačke ni doma, miši plešejo.

Poznam pa tudi družine, kjer se veliko prepirajo, otroci so prepuščeni sami sebi. Želim si le, da bi naša družina ostala vsaj takšna, kakršna je bila do sedaj.

Meta Hrovat, 5. a

Med družinami so trdne sorodstvene vezi, ki se jih ne da pretrgati. V družini naj bi vladali prijateljski in zaupni odnosi. Družine se gradijo na ljubezni.

Živim z mami. Čeprav sva sami, gradiva majhno družinico. Tudi v majhnih družinah je veliko ljubezni. Do preprirov pa pride povsod, pa naj bo to majhna ali velika družina. Tudi medve se včasih sporečeva, saj nisva vedno istega mnenja o določeni stvari. Probleme rešujeva s pogovori.

Velikokrat se pogovarjava o šoli. Moje dosežke spremlja ter se jih veseli. Neuspehe pa mi pomaga prebroditi.

Kot vsak otrok imam tudi jaz težave in takrat se obrnem nanjo. Vesela sem, da ji jih lahko brez skrbi povem. Pomaga mi in nikoli me ne zavrne. Vem, da se nanjo vedno lahko zanesem, saj mi stoji ob strani.

Cita Duh 5.a

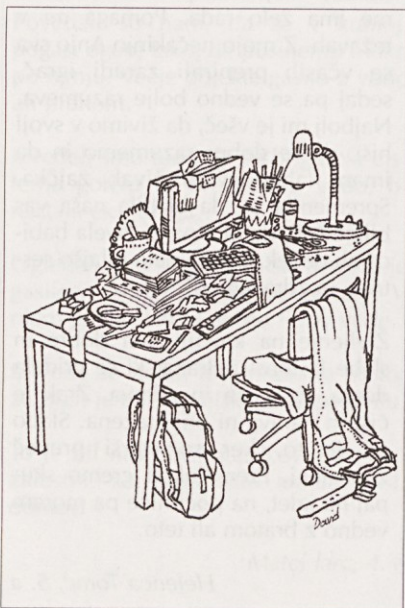
Vnaši družini živita starša in šest otrok. Imam štiri starejše sestre in mlajšega brata. Najstarejši sestra Tinka in Ana sta že na fakulteti, Sara in Tanja pa sta v četrtem in tretjem letniku gimnazije. Jaz, Tilen, hodim v peti razred osemletke, Rok Tit je prvošolec.

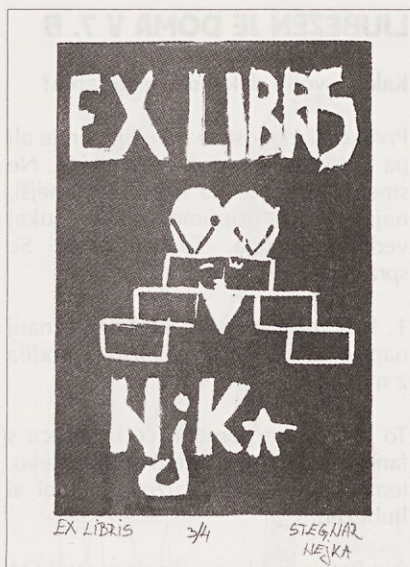
Mami je bibliotekarka in dela v splošni knjižnici v dveh izmenah. Kadar dela popoldne, se vrača domov šele ob 21. uri. Ati je magister ekonomije, zaposlen v Iskratelu, domov hodi med četrto in peto uro popoldne, pogosto tudi kasneje. Ko so bile moje sestre še majhne, sta jih včasih pazili stara mama in teta Janja. Mama nam je tudi kaj zašila. Potem sem se rodil jaz in mami je iskala varstvo zame, ker me ni hotela dati v vrtec tako majhnega. Takrat smo v vasi spoznali Poljančeve in oni so nam postali kot sorodniki. Pazili so mene in pozneje še mlajšega bratca, nam kaj dobrega spekli, šli po naju v šolo. Mami pravi, da tako dobre ljudi človek malokrat sreča.

Moj napredek najbolj spremlja mami. Če ne razumem kakšne šolske naloge, mi jo ona razloži. Pred kontrolno nalogo me spraša šolsko snov in napiše poskusno kontrolno nalogo. Tistih stvari, ki jih še ne znam najbolje, se potem še naučim. S tem pripomore k boljšemu šolskemu uspehu. Ati me spodbuja pri plezanju. Oba pa tudi v glasbeni šoli, kjer se učim igrati na bobne.

Če sem v težavah, se obrnem na mami. Že čez dan, zlasti pa zvečer, ji povem, kaj se mi je zgodilo. Ona me potolaži in opogumi. Če se skregam s prijatelji, se znova spoprijateljim in ko kaj narobe naredim, pač popravim. Tako ravnam tudi v ostalih težavah. Doma se tudi prepiram, toda vedno poiščemo pot, ki je dobra za vse, kajti nihče ni sam na svetu, vsak mora kdaj popustiti.

Tilen Tomazin, 5.a

Ljubezen je čudna stvar, ki udari kot vihar. Nihče ne ve, kdaj in kako se bo zgodilo. Takrat, ko ljubimo, postavimo na kocko vse, kar imamo.

Ljubezen te lahko razočara po celi črti, lahko pa te razveseli kakor jutranje sonce. Ko se rodi, je tako, kakor da bi prestopil v drugo dimenzijo življenja.

Če ljubezen ni večna, če se ustavi, te postavi nazaj na star, toda zanesljiv življenjski tir.

Ljubezen je za vse ljudi, tako za stare kot za mlade, tako zame kot zate, vsak pa jo vidi v drugačni luči. Vsakemu sije v svojem sijaju. Lahko pride kakor lahen vetrič v poletju, lahko pa zareže kakor britev ter te pusti krvaveti v žalosti.

Nekateri ljudje za ljubezen živijo, dihajo in ob rezu ter bolečini potonejo in se nikoli več ne poberejo.

Jaz osebno menim, da ljubezen nikakor ni strašna, čeprav se je nekateri bojijo. Lahko je prijetna in razveseljiva, če se le znaš spopasti z njo in jo držati na določeni razdalji.

Matic Semenič, 7. a

Zvečer sem legel v posteljo. Glavo sem si podložil z rokami in začel premlevati dogodke, ki so se dogajali čez dan. Nasmeh, ki se mi je prikradel na ustnice, je kazal, da je bil dan zanimiv. Oh, ta moj prijatelj Jani! Tako je zaljubljen v Kajo, da sliši, kako trava raste.

Zjutraj sem bil še pri zajtrku, ko je pred vrati pozvonilo. Zagledal sem

Janija, skuštranega in zmedenega, in pomislil sem, da se mu je kaj zgodilo. Šele čez čas, ko je končno prišel do besede, sem začutil, da potrebuje mojo pomoč. Kaja ga je povabila k sebi na sok, fant pa je bil tako sramežljiv in neroden, da si ni upal iti sam.

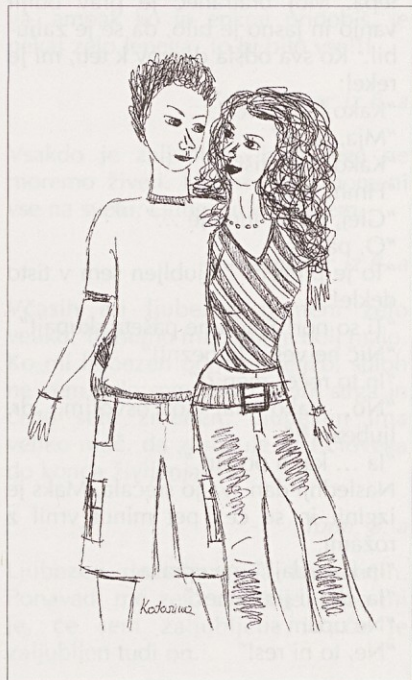
Čez dobro uro sva se s kolesi odpeljala v nekoliko oddaljeno vas. Kaja naju je že čakala. No, čakala je gotovo samo Janija, ker pa sem z njim prišel tudi jaz, kot kakšna svetilka, naju je oba povabila na teraso. Postregla naju je s sokom, njena mamica pa je čez čas prinesla še sladoled s smetano.

Na njenem obrazu sem opazil nagajiv nasmeh. Spregovorili smo nekaj besed, nato se je umaknila. Mi smo še naprej zvesto sedeli in srebali sok. Jani je nekajkrat izpod čela pogledal Kajo in ko mu je vrnila pogled, ga je ta hitro umaknil. Postal mu je nerodno in na obraz se mu je prikradla rdečica.

Kaje začuda ni bilo sram, vesela je bila, da sedi Jani v njeni bližini. Spoznal sem, da bi bilo najbolje najti izgovor in ju pustiti sama. Nisem imel problemov glede odhoda, verjetno sta na to že oba komaj čakala. Le pokazati tega nista hotela. Razumel sem ju.

Popoldan sem videl Janija ležati pred hišo na klopci. Gledal je v nebo in zagotovo je štel zvezde sredi belega dneva. Kaj stori ljubezen!

Matic Kralj, 7. b

Ljubezen je lahko sladka, romantična, čudovita, pravzaprav mogočna in ljubezniva, včasih pa tudi grenka, pusta, pravzaprav žalostna in grozna.

Ljubezen sem spoznal že v zgodnjih letih. Prvič sem se zaljubil v lepo deklico kar na prvi pogled. Bila mi je kot angel, poslan iz nebes. Njene oči, njen nasmeh, vse je v meni vzbujalo neverjetno veselje. Moje srce je ob pogledu nanjo zaigralo. Bil sem trdno odločen, da ji izpovem svojo ljubezen.

Šli smo na izlet in učiteljica naju je posedla skupaj. Najprej sem čakal in okleval. Mislim si: "Kaj naj ji rečem?" Kasneje sem zbral toliko poguma, da sem jo vprašal: "Sem ti kaj všeč?" In s svojim mehkim glaskom je odgovorila: "Ja." In postal sem najsrečnejši človek na svetu. Skoraj vsak dan sem ji prinesel rožice in bonbone.

Še zdaj ne vem zakaj, toda najina zveza je začela pešati, zato sva se razšla.

Zaljubila sva se spet v tretjem razredu, ko je bila takšna navada, če sta si dva všeč, se morata poročiti in pred vsemi poljubiti. Takrat sem dobil prvega bolj mokrega poljubčka.

Žal smo se preselili in moral sem iti na drugo šolo. Zdaj sva se končno in nesrečno razšla.

Ko sem prišel na drugo šolo, sta se vame zaljubili dve puncici, kar je pripeljalo do resnih težav. Vendar že stari rek pravi, kdor prej pride, prej melje. In tukaj je bila hitrejša moja sošolka. Po pisemčkih, na katerih je pisalo I LOVE YOU, mi je izrekla svojo ljubezen. Vendar meni, buteljnu, ni bila dovolj le ena deklica, moral sem imeti kar dve, kar sem kasneje zelo obžaloval, saj sta me kar obe tudi zapustili.

Sedaj žal nimam nobene punce, zato upam, da bom imel kaj več sreče v prihodnosti.

Emanuel Muzga, 7. a

O Romeo, zakaj si Romeo?

Bil sem na počitnicah pri bratrancu Maksu v Mariboru. Vsak dan smo igrali nogomet.

Nekega dne pa se mimo sprehodi dekleta z modrimi očmi, rjavimi lasmi, stara mogoče trinajst let. Res je bila lepa. Moj bratranec je prav buljil vanjo in jasno je bilo, da se je zaljubil. Ko sva odšla domov k teti, mi je rekel:

"Kako lepa noč."

"Mja, ja ..."

"Kako zrak diši."

"Hmm, no?"

"Glej, polna luna je ..."

"O, pa res."

"To je preveč! Zaljubljen sem v tisto deklet!"

"Ti so nor! Sploh ne pašeta skupaj!"

"Nič ne veš o ljubezni!"

"In to rečeš meni?!"

"No, kako naj jo osvojim, dr. ljubezni?!"

"Ja ... kaj ji podari."

Naslednji dan sva jo srečala. Maks je izginil in se čez pet minut vrnil z rožami.

"In kaj zdaj?" me vpraša.

"Ja, daj ji jih, a ne?"

"Ne upam si."

"Ne, to ni res!"

Po telefonu sem poklical prijatelja Georga Martina. Vedno je trdil, da se je v Maribor preselil iz Španije. Razložil sem mu Maksov problem.

"Zapeti ji mora podoknico," reče.

In res. Ko je bila noč, je šel moj bratranec s kitaro pod dekličino okno.

Midva z Martinom pa sva gledala iz grma, kaj se bo zgodilo.

Zaslišiva prijateljev glas: "Iz daljnega mesta pripeljala si se v našo vas."

"Se vidi, da je hodil k pevskemu zboru," reče Martin, takrat pa...

Šššc!!! se na Maksa polije voda. Skoraj počil sem od smeha.

Naslednji dan sva z Martinom igrala nogomet in ga vprašam: "Ej, Martin, zakaj samo včasih govoriš s španskim naglasom?"

"Saj ne boš nikomur povedal?"

"Ne!"

"V resnici nisem George Martin, ampak sem Grega Martin, pravi Slovenec. S tujim naglasom sem bolj zanimiv. Nanj lovim punce."

"Pa deluje?!"

"Jasno."

"Čakaj! Kaj ko bi Maks poskusil s španščino. Kolikor vem, je nekaj časa hodil celo na tečaj."

Takoj sva šla ponj in mu vse razložila. Ob petih jo je počakal pred hišo in: "Živjo! Jaz sem Španec Michell Angello. Bi bila, ti sinjorita, moja punca?"

"Ja," mu zašepeta nežno. Maks jo poljubi in reče: "Streeeeela!"

Še sam sem začel osvajati na španski način.

Jaša Krese, 7. b

LJUBEZEN JE DOMA V 7. B

Kako osvojiti dekleta oziroma fanta?

Prvi korak pogosteje naredijo fantje ali pa se skorajži tudi kakšno deklet. Ne smemo pozabiti na najpomembnejši, najzvestejši pripomoček, ki tukaj vedno pomaga. To je listek. Se sprašujete, zakaj. Bi radi recept?

1. Najprej se vzame listek in se nanj napiše naslednji stavek: "Ali bi hodila z mano?"

To seveda ne pomeni, če bi punca s fantom hodila v trgovino ali po mleko, temveč mnogo več, izmenjala bi si ljubezen.

2. Potem deklet napiše slavnostni DA ali ponižujoči NE.

3. Če sta sramežljiva, se ne pogledata na hodniku oziroma se sploh ne pogledata. Ampak pozor, "hodita" še vedno. Če pa sta starejša, se ponavadi držita za roke in skupaj hodita naokoli. In če ju seveda sploh ni sram, se poljubljata kar pred vsemi.

Ker ta postopek sedaj obvladate, vam bom povedala nekaj zanimivih izkušenj iz našega razreda.

Gasper: Da bi bila priča njegovih ljubezenskih avanturic, se ne spomnim, očitno čaka na izredne primere.

Matic: Je že malo bolj zanimiv primer, vendar njemu pri tem ni pomagal listek, ampak jaz. Čudno, da ni vedel, da sem taka goflja. A ja, žrtev je bila Tereza.

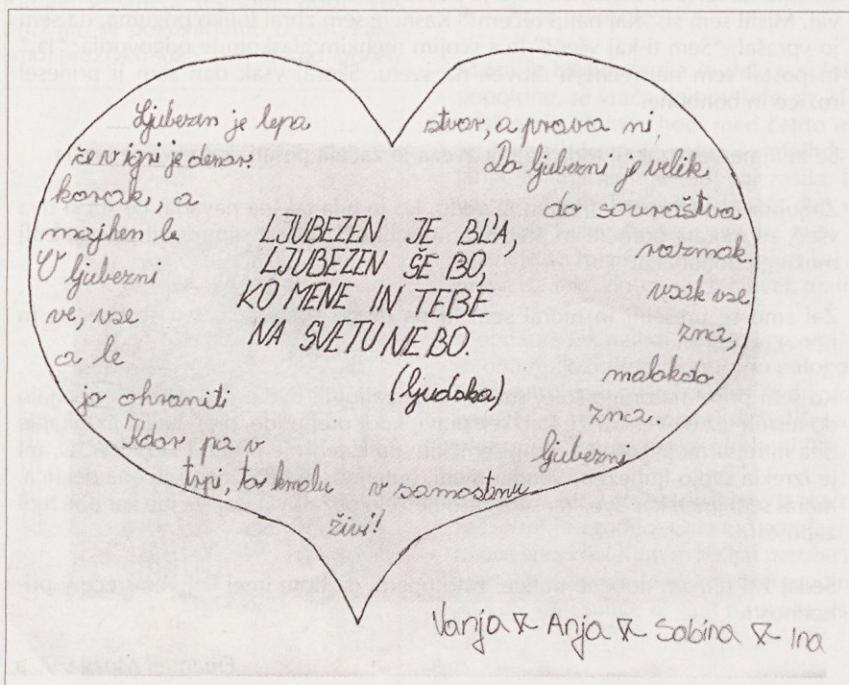
Jaša: Tega sicer ne bi rekla zanj, vendar, ko je Ano vprašal kar pred celim razredom, ga ni bilo niti malo sram. Njuna romanca je trajala celih pet minut. Si lahko predstavljate? Katera ženska je lahko tako kruta, da fanta ne usliši?

Mitja: Je bolj prijateljskega značaja, zato ga ima razred rad kot prijatelja. Ostani tak, kot si.

Janez: Spomnim se, da sem bila v drugem razredu do ušes zatrapana vanj. Ampak to je preteklost. Če bi bila njegova punca iz naše šole, bi lahko sedaj napisala nekaj o njunih avanturicah.

Tadej: Kako lahko fant pride na novo šolo, v popolnoma nov razred in se ne zaljubi? To je katastrofa!

Anže: Ko se punce pogovarjamo o fantih, imamo največ povedati o

Anžetu in to o Anžetu v kopalkah ... Upsss, da ne povem preveč.

Spomnim se. Na končnem sta z Ano sedela v avtobusu pred vsemi naslonjena drug na drugega. To je bilo res lepo videti, še lepše pa povedati javnosti.

Miha: Namignem lahko le to, da se mi zdi, da mu je Beti popolnoma zmešala glavo, a je že zasedena. Ubogi Miha. Ali pa tudi ne.

Žan: Všeč so mu mlajše punce. Saj to je očitno, sicer pa njegovo romanco itak že vsi poznamo.

Maja: Pa ja ne misli, da je za to še prezgodaj? Ali pa zna vse skupaj odlično skrivati?

Tereza: Je moja dobra prijateljica, zato ne bom izdala preveč, da mi ne zameri. Vem le, da je imela nekaj krajših romanc z Maticem in seveda ne smemo izpustiti flirtanja.

Ana: Veliki večini fantom zmeša glavo, saj je simpatična in postavna, vendar bivši fant, po imenu Jernej, ni bil ravno njen tip. To mi je zaupala. Na koncertu je stal en centimeter za njo, da se je komaj premikala. Po vrhu vsega mu je bilo naslednji dan žal, da je ni prijel za roko. Ana pa ga je prenašala in "hodila" z njim, ker se ji je smilil.

Beti: Vidi se ji, da je dve leti starejša od nas, ker dobiva taka sporočila, da ko prebereš enega, te kar zvije. Zasledila sem, da je imela tri tipe naenkrat.

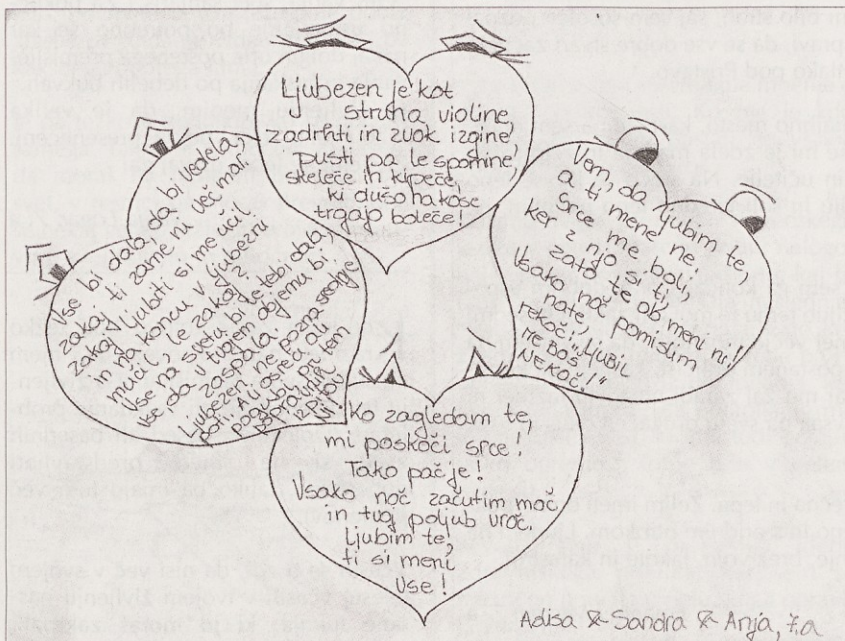
Urška: Ne zanima se za fante iz naše šole in okolice, temveč raje na morju spozna princa na belem konju. Tako sedaj jaz ne morem pisati o njenih poletnih avanturicah.

Ajda: Moja prva romanca se je zgodila že v mali šoli in to kar pod mizo. Takrat sem se prvič poljubila.

Ajda Koprivnik, 7. b

KAKO DOŽIVLJAŠ LJUBEZEN?

Takrat, ko sem zaljubljena, je tako, kot da bi plavala med oblaki. Ko začnem kaj pisati ali delati, se ne morem zbrati. Vedno mislim na tisto osebo. Ko ga zagledam, mi srce začne razbijati, če pa me ogovori, postanem čisto rdeča.

Desiree, 8. a

Hm, ljubezen doživljam na kar lep način. Kadar sem zaljubljen, sem čisto drugačen - v slabem smislu, sploh do osebe, v katero sem zaljubljen. V glavnem, ljubezen je zelo kruta zadeva, ampak ko jo enkrat pridobiš, je nekaj zelo lepega. To bi bilo vse!!!

Zaljubljenec iz 8. a

Vsakdo je zaljubljen, brez tega ne moremo živeti. Ljubezen mi pomeni vse na svetu. Ljubezen obožujem.

Neznanec iz 8. a

Včasih mi ljubezen pomeni zelo veliko. Trenutno mi pomeni bolj malo. Ko mi ljubezen pomeni veliko, sploh ne vem, kdo sem, čisto se mi strga in čisto sem zmeden. Ljubezen ima veliko moč, da združuje dva človeka do konca življenja.

Tomi, 8. a

Ljubezen doživljam na lep način. Ponavadi me zelo osrečuje. Lepo mi je, če sem zaljubljena in če je zaljubljen tudi on.

Petra, 8. a

KAJ JE LJUBEZEN

Vedno se zdelo je, da nekaj je ljubezen, kar zamenja, preboli se kot bolezen.

Potem pa prišel je on, skrivnostno, potih, kot nebo je življenje s solzami zalito.

Naenkrat zajel me val je občutkov, pot do njih sami sebi očitkov.

Na obrazih je najinih nekaj pisalo, kar težko bi se zbrisalo, če le prišla ne bi ona, ki bila je prevar lažnivih krona.

On še vedno v spominu, srcu mojem živi, on kriv je, preklet, da duša moja solzi!

Kaj je torej ljubezen? Je lepa, dišeča, težka in kruta, neozdravljiva bolezen!

Sabina Ciglič, 8. b

Čaša tvoja je življenje tvoje

V življenju si želim postati gozdar. Poleg tega me zanimajo še druge vrste poklicev, kot so: mizar, avtomehaničar, električar itd. Od vsega tega pa si najbolj želim postati zgodovinar ali arheolog.

Rad poslušam domačo glasbo. Z veseljem pa pomagam pri domačih opravilih. Hobij ob prostem času mi je popraviljanje motorjev, obnavljanje starih orodij, pohištva in starih stavb. Zelo rad jem žrebičkov golaž in na tenko narezano suho salamo.

Anže Stegnar, 7.a

Včasih me kakšen uspeh ali neuspeh prisili razmišljati o svoji prihodnosti. Pravzaprav sem vesela, da sem stara šele trinajst let in da gulim klopi sedmega razreda. Sledi mi še osmi razred, ko bom zbirala še zadnje točke za Škofijsko gimnazijo.

Štiri leta bom preživela v povsem novem okolju in se dan za dnem vozila z avtobusom v Ljubljano. Želim se veliko učiti, saj se zavedam, da brez učenja in šol ne bom mogla doseči zastavljenega cilja. In moj cilj: želim postati odvetnica. Zdi se mi, da mi

bolj ležijo družboslovne kot naravoslovne vede. Na pravni fakulteti me čaka veliko učenja in resnega dela. Študij bo povsem drugačen in v veliki meri odvisen od mene. Tudi po diplomu ne bo konec učenja. Čakal me bo pravosodni izpit in iskanje samostojne prakse. Trdo delo. Morala bom imeti svojo odvetniško pisarno, kjer bom sprejemala stranke in se pripravljala na obravnave. Veliko dni bom tudi na sodišču. Potrebovala bom odločen nastop, veliko strokovnosti in prepričljivosti, kajti na sodišču sta samo dve možnosti – dobiti ali izgubiti.

Ob vsem tem pa ne bom smela pozabiti nase. Rada bi živela v Ljubljani, kajti življenje v mestu me mika že od majhnega. Privlači me mestni vrvež, skozi katerega me bo na sprehodih in nakupih spremljala moja psička Nana. Upam, da se mi bo vsaj nekaj želja izpolnilo.

Anja Pikerc, 7. a

Bila sem stara kakih šest let, ko sem želela postati stevardesa. Veliko potniško letalo, prijazna stevardesa v elegantni obleki – to so bile moje

Sem Emanuel Muzga. Rodil sem se leta 1990 v znanem bavarskem mestu Furth, ki se stika z mestom Nuremberg. Do svojega drugega leta smo živeli v Nemčiji, nato pa smo se vrnili v Slovenijo. Najprej smo živeli v majhni vasi Spodje Gorje na Bledu.

Zaradi nemškega jezika, ki sem ga bolje obvladal kot slovenščino, sta me starša vpisala v vrtec. Tam sem imel mnogo prijateljev, s katerimi smo se dobro razumeli. Po treh letih smo se zaradi majhnega stanovanja preselili v Radovljico.

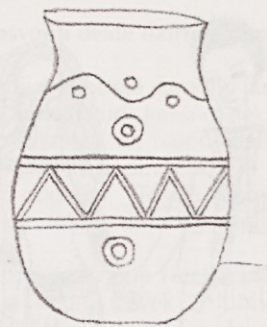
Ko sem pričel hoditi v osnovno šolo, me ni bilo strah, saj sem sošolce poznal že iz vrtca in male šole. In kot že stari rek pravi, da se vse dobre stvari začnejo pri tri, smo se po petih letih preselili na Mlako pod Pristavo.

Sprva se mi je Tržič z okoljem zdel zelo majhno mesto, kasneje pa sem dejal, da je Tržič z gozdovi zelo lep. Tudi šola se mi je zdela majhna in zelo težko sem se privadil na nove sošolce, sosede in učitelje. Na srečo se je vse lepo izteklo. Moram priznati, da se v tem okolju in šoli izredno lepo počutim, pa tudi starša sta glede tega vesela.

Na kriški šoli sem od četrtega razreda, ki sem ga končal s prav dobrim uspehom. Moja samostojnost je še zelo daleč, kljub temu je moj cilj zaključiti sedmi in osmi razred kar najbolje, saj bi s tem imel večje možnosti, da se vpišem na srednjo tehnično šolo. Atijeva želja je, da postanem policist, kasneje pa kriminalist, saj je hotel tudi on to postati, vendar mu žal zaradi njegovih razmer ni uspelo. Meni pa ta poklic ni všeč, saj ima vsak na svetu drugačen okus in vsak ima svoj kos dobrega življenja.

Upam, da bo moja prihodnost večinoma srečna in lepa. Želim imeti dober poklic in biti srečen z dobro in seveda lepo ženo in s pridnim otrokom. Ljudem na svetu želim predvsem lepo in varno življenje, brez vojn, lakote in katastrof.

Emanuel Muzga, 7. a

sanje. Ampak to je sedaj le bežen spomin na preteklost. Pred seboj imam veliko novih ciljev za sedanost in prihodnost.

V naslednjih desetih letih je moj cilj z odličnim uspehom zaključiti osnovno šolo in se vpisati ter biti sprejeta na želeno srednjo šolo. Po vseh verjetnostih bo to gimnazija. Po gimnaziji bi rada končala študij prava, morda farmacije. Izbiram med poklicem odvetnika, navdušuje pa me tudi delo v lekarni. Seveda pa ob tem nočem le posedanja v pisarni za računalnikom. Želim si potovati po svetu, spoznati čim več tujih dežel, pokrajin, ljudstev, običajev, verstev in podobno. Rada bi imela stik z ljudmi. Prav zaradi teh dejstev niti najmanj ne izključujem poklica novinarja.

Včasih pa pomislim celo na poklic zgodovinarja. Potuješ v tuje dežele, vidiš mnogo zanimivih reči. Pomislite, kako zanimivo bi bilo odkriti tisočletja staro grobnico ali pa kako mumijo in ... polno vrečo dragih kamnov.

“Oh, Vanja, spet sanjariš.” Za poklicno usmerjanje bo potrebno še kar nekaj dolgih uric poštenega premišljevanja in brskanja po debelih bukvah. O življenju menim, da je velika razburkana reka, polna presenečenj. Življenje je lepo, uživaj ga!

Vanja Logar, 7. a

Ker je ta zapis gotovo bolj težko krazmeti, naj vam povem, da v njem opisujem svoja razmišljanja o življenju ter preizkušnje ali vsakdanje probleme. (Določenih besed ali besednih zvez si ne smete predstavljati dobesedno, lahko pa imajo tudi več pomenov).

Včasih se ti zdi, da nisi več v svojem telesu, včasih v tvojem življenju nastane luknja, ki jo moraš zakrpati,

včasih se počutiš kot majhen stvorek, ki pleše pod udarci drugih, včasih pa si le normalen človek, ki mu sreča omogoči sanjati o nemogočem.

Najbolj resničen stavek, vsaj zame, se glasi: "Nihče ni popoln!" Tudi če se človek še tako trudi biti popoln, ne bo. Vsi imamo in delamo napake. Nekateri večje, nekateri manjše, odvisno od posameznika.

Skoraj vsak človek ima svoja razmišljanja, hobije, način sprostitve. Na podlagi teh si izbere poklic, način življenja. Nekateri se o tem zlahka odločijo, ne premišljajo in jim tudi uspe. Drugi ne morejo izbrati, a ko pride čas odločitve, pretehtajo vse možnosti in se odločijo za eno. So pa tudi tretji, ki jim ne glede na odločitev nič ne uspe.

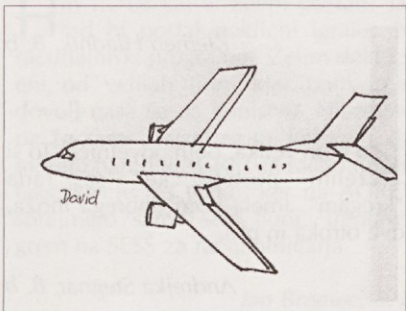
Jaz osebno še nimam jasnih ciljev v življenju.

Življenje ni nikomur z rožicami poslano. Vzemimo za primer angleškega princa in nekega sestradanega otroka iz Afrike. Čeprav ima princ že od rojstva vsega dovolj in je znan, mu je gotovo zelo nadležno, da kamere, tisk in novinarji spremljajo vse pomembne pa tudi žalostne dogodke njegovega življenja. Sestradani otrok pa ni vedno samo lačen in žalosten, saj drugače kot presiti doživlja srečo in jo najde v preprostih stvareh.

Včasih pa gre človeku cel svet na živce. Ne prenese niti samega sebe in bi najraje začel razbijati in razmetavati, poleg tega pa še kričati kot nor. Takrat je najbolje, da nima stika s soljudmi, si poišče svoj kotiček in počne stvari, ki ga sproščajo in pomirjajo. Pri meni je to poslušanje dobre glasbe in gledanje videospotov ali pa kakšnega dobrega filma.

Je pa težko v trenutkih, ko se počutiš samega. Takrat si nemočen. Zdi se ti, da moraš na ramenih prenašati cel svet, v resnici pa moraš prevrednotiti še nekaj veliko težjega, svojo samozaupanje, svoj pogum in odločnost.

Matic Semenič, 7. a

Moje želje o poklicih so se zelo spreminjale. Ko sem bila mlajša, sem si dolgo želela postati frizerka, saj so imeli šamponi, laki, pene za lase ter navijalke prijeten vonj. Sčasoma me je ta želja minila in želela sem si postati slaščičarka, vzrok za to pa je bila moja sladkosnednost. Ta poklic sem si predstavljala zelo preprosto: pekla bom peciva in jih čez nekaj časa tudi pojedla v neomejenih količinah. Tudi ta poklic si danes predstavljam drugače, kot sem si ga v mlajših letih.

Zdaj obiskujem 8. razred in te poklice vidim spet drugače. Zdaj šele vem, kako pomembno je to, da si izbereš pravi poklic, saj ga boš opravljal celo življenje. Danes se želim vpisati na vrtnarsko ali cvetličarsko šolo, saj se zelo rada ukvarjam z rožami.

Damjana Radič, 8. a

Že večkrat sem spremenila mnenje o svoji prihodnosti. Ko me je kdo vprašal, kaj želim postati, je vsakič dobil drugačen odgovor.

Ko smo nekoč pri pouku slovenskega jezika v petem razredu dobili nalogo, naj v nekaj povedih napišemo, kaj bi radi postali, sem zapisala naslednje: "Rada bi postala zdravnica, zato ker želim pomagati ljudem. Seveda pa bi opravila tudi tečaj iz potapljanja, ker imam rada morje. Za potapljanje me je navdušil sosed, ki ima tudi potapljaško opremo." To je bilo v petem razredu.

Seveda sem si premislila glede zdravniškega poklica, ker sem se natančno poučila o delu, ki ga opravlja zdravnik.

Kasneje sem se odločila za poklic veterinarja, potem za poklic policista in ne vem kaj še vse. V sedmem razredu sem začela razmišljati o tem, da bi postala učiteljica zgodovine.

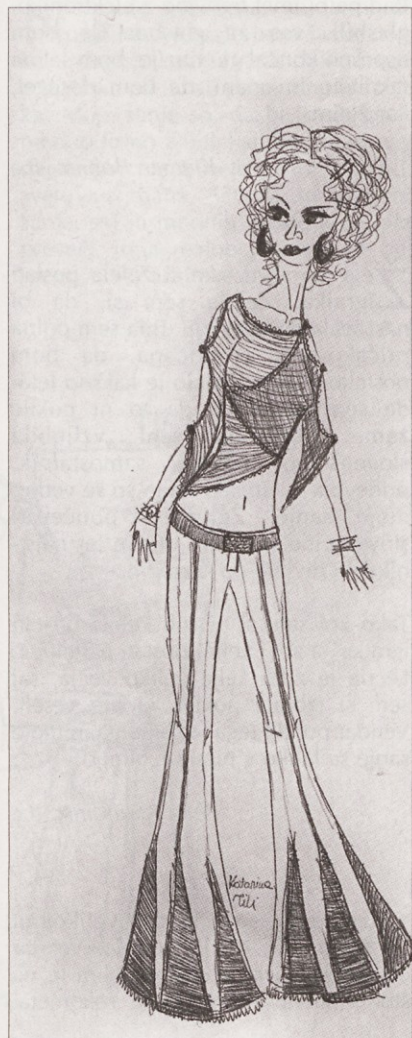
In pri tem je tudi ostalo. Ker imam zelo rada zgodovino in delo z otroki, sem se vpisala na gimnazijo v Škofji Loki, in sicer na klasični oddelek z latinščino.

Sedaj upam, da se bom dobro odrezala pri zunanjem preverjanju znanja in da bom sprejeta na to šolo. Po uspešno končani gimnaziji želim študirati na Filozofski fakulteti v Ljubljani.

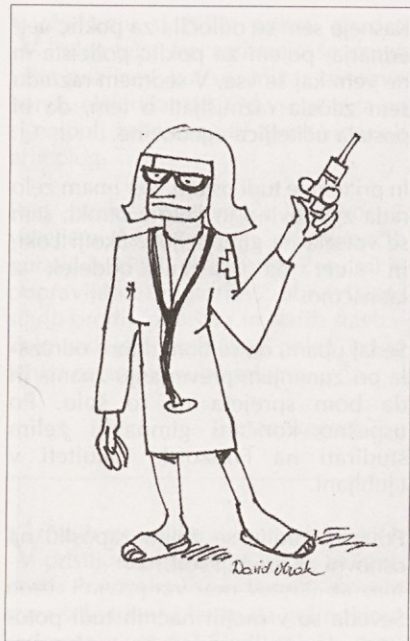
Po tem študiju se želim zaposliti na osnovni ali srednji šoli.

Seveda so v mojih načrtih tudi potovanja, ker želim videti čim več sveta. To bi lahko zelo dobro uporabila pri svojem poklicu, to je pri poučevanju zgodovine.

Desiree Maas, 8. a

Moja prihodnost

Kaj bi počel v življenju? Hm ... Zagotovo se bom ukvarjal z glasbo, elektroniko. Imel bi družino in vsaj upam - živel dokaj solidno. Že sedaj imam svojo glasbeno skupino.

Rad pa bi imel trgovino z elektroniko, glasbili, vse za glasbo. Če bom uspešno končal gimnazijo, bom šel na fakulteto in upam, da bom dosegel, kar želim.

Klemen Bohinc, 8.a

Že v otroštvu sem si želela postati igralka. Želela sem si, da bi nastopala na televiziji. Bila sem polna pričakovanj, prepričana, da bom postala igralka. Trajalo je kakšno leto, da sem spoznala, da to ni poklic zame. Sčasoma sem vzljubila slovenščino. Glagol, samostalniki, pridevniki ... To so bile in so še vedno moje sanje. Želim si poučevati slovenščino in krotiti otroke ter najstnike, ki divjajo po razredih.

Tako kot sem si včasih želela postati igralka, si zdaj želim postati učiteljica. Le da je zdaj želja veliko večja, saj sem si izbrala poklic, ki me veseli. Vendar pot do tega je še dolga in moje sanje se lahko v hipu razblinijo.

Petra Kleindinst, 8.a

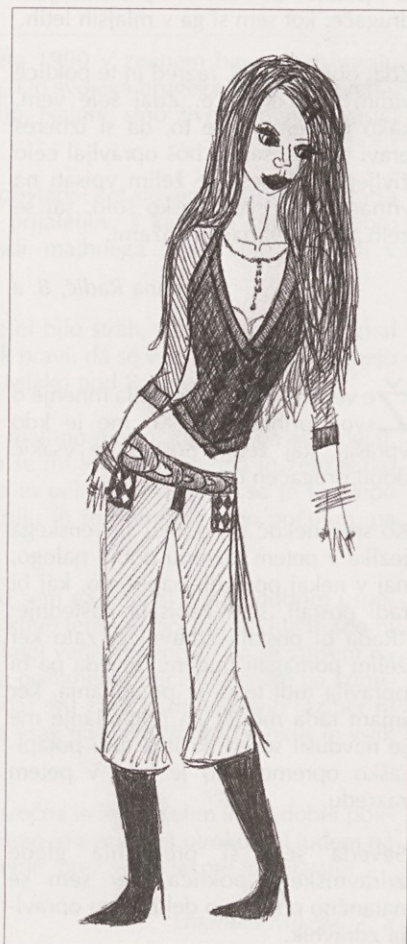
V življenju sem si že velikokrat premislila, kaj bi postala. Vendar od petega razreda dalje mislim le na študij prava in treniranje rokmeta.

Vpisala sem se na Gimnazijo Šiška, ki je v celoti športno usmerjena, in sicer v rokometni razred. Od vpisa dalje so vse moje misli usmerjene v to, ali bom sprejeta. Trenutno se sploh ne morem odločiti, kaj bi bilo bistvo mojega življenja. Vendar bi vseeno, če bi že morala izbirati, izbrala šport. Vem, da študij prava ter resno ukvarjanje s športom ne gresta skupaj. Mogoče se bom po končani gimnaziji vpisala na Fakulteto za šport, mogoče bo prišlo kaj vmes in bom končala s treniranjem. Moja želja je, da bi postala vrhunska igralka in bi na tekmah kmalu zastopala Slovenijo.

Toda, kaj bi razmišljala o prihodnosti, če pa živim v sedanjosti!

Nina Plantan, 8.a

V življenju bi počel nekaj, kar me zanima in je dobro plačano. Po končani gimnaziji bi se vpisal na arhitekturo. Bil bi arhitekt. Zamisel, ki sem se je spomnil pred kratkim, pa je ta, da bi na Gorenjskem imel modlarsko trgovino, ker v gorenjski regiji ni niti ene takšne. Če bi mi ena od teh stvari uspela, bi bil zelo vesel. Ni nujno, da v Sloveniji. Zelo sta mi všeč

Avstralija in Kanada. Mogoče bom odšel tja, saj je tam več možnosti.

David Mrak, 8.a

Ko bom velik, želim postati trener smučarskih skokov. Za ta poklic sem se odločil, ko sem se začel ukvarjati s smučarskimi skoki.

Jernej Košnjek, 8. b

Ko bom velika ... Ko slišim te besede, me kar zmrazi, ker še vedno ne vem, kaj bi rada delala. Vpisala sem se na turistično šolo v Radovljici. V življenju želim postati nekdo, ki mu med opravljanjem poklica ni dolgčas. Mogoče bi pomagala ljudem v stiski ali kaj podobnega ... Vedno bi bila rada v stiku z ljudmi.

Sabina Ciglič 8. b

Najprej si želim končati šolo. Po šolanju pa bi rad postal pilot v Adrii Airways. Rad bi si tudi ustvaril družino in bil srečen ter uspešen.

Klemen Hladnik, 8. b

Ko bom velika, bom odvetnica. To si želim postati, ker se rada "kregam". Imela bom dobrega moža, dva otoka in psa.

Andrejka Stegnar, 8. b

Ko bom velik, mislim postati gozdarski inženir. Najprej bom šel v srednjo šolo v Škofjo Loko, kjer se bom izobraževal štiri leta. Upam, da mi bo tam všeč. Vem, da bom šolo dobro opravil in prišel do zelenega poklica.

Ervin Ogrič, 8. b

Vprihodnosti imam kar nekaj ciljev. Po končani osnovni šoli bom šolanje nadaljevala v Kranju. Ko bom končala gimnazijo, bom šla na fakulteto. V mislih imam kar nekaj poklicev, vendar ne vem, za katerega naj se odločim.

Lana Kaštelan, 8. b

Hm ... Težko je reči, kaj želim postati. Verjetno bo to kaj v zvezi z otroki, saj jih imam rada. Vem, da se bom v prihodnosti ukvarjala s plesom. Ples obožujem in plešem že od malih nog. Nimam pravih oziroma resnih ciljev in mislim, da imam še čas za to.

Maša Rebič, 8. b

Hm ... Le kaj si želim postati? Ja, rad bi postal poklicni igralec in računalniški programer. Želim delati v eni od velikih firm, kjer bom imel dovolj časa še za igranje. Nisem se pa že zares zavzel za to, ker vem, da moram narediti AGRFT in računalniški faks, kar je res težko, ker na AGRFT sprejmejo samo šest ljudi. Trenutno grem na SESŠ za računalničarja.

Jan Bremec, 8. b

Ko bom odrasla, bi bila rada turistična vodička. Ta poklic mi je že dolgo zanimiv. V tem poklicu mi je najbolj všeč, da lahko potuješ po svetu, spoznaš drugačne navade, kulture in ljudi. Ta poklic me veseli že od nekdaj in zato sem se tudi vpisala na Srednjo gostinsko in turistično šolo v Radovljici.

Lidija Fister, 8. b

Ko bom velika, želim postati zdravnica. Ta poklic me veseli že od tretjega razreda. V življenju bi bila rada srečna in si ustvarila lepo družino.

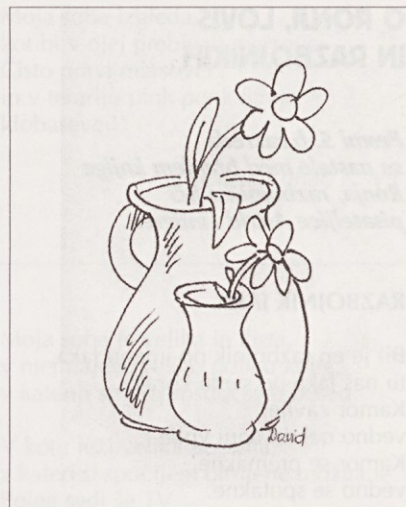
Sandra Preradović, 8. b

Ko bom velik, bom verjetno policaj. Če bom policaj, bom moral najprej narediti štiriletno šolo in nato še testiranje in usposabljanje, da vidijo moj talent in nadarjenost.

Nejc Tratnik, 8. b

Ne vem še natančno, kaj si želim postati. Zanima me veliko stvari, toda nobena tako izrazito, da bi že sedaj vedela, kaj bi rada delala. Še najbolj mi je všeč organiziranje ljudi ali kakšne pomembne zadeve, zato bom mogoče, če bom takrat še enakega mnenja, študirala organizacijsko delo.

Sandra Kavčič, 8. b

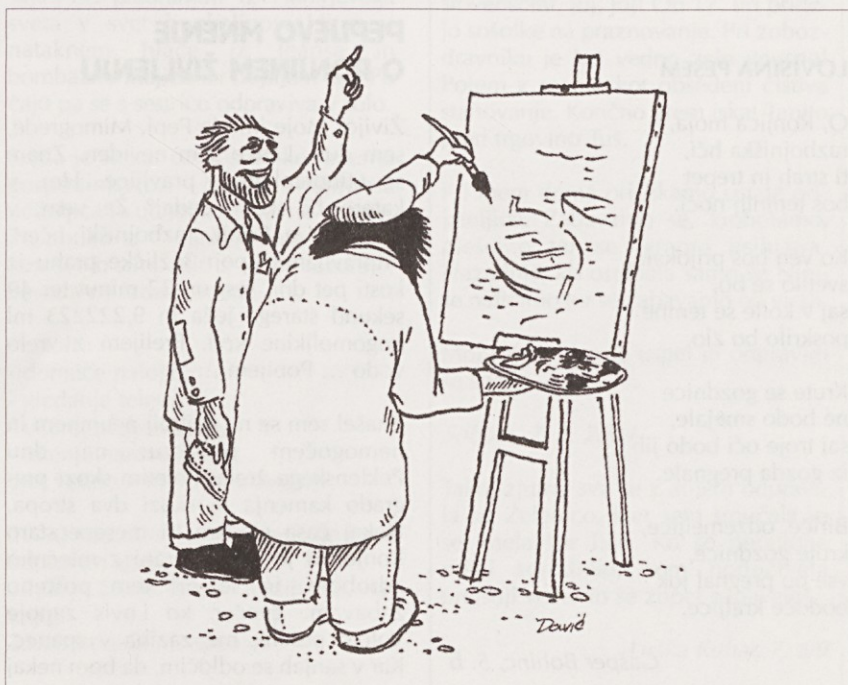

Vživljenju se želim ukvarjati z otroki, ker jih imam zelo rada. Po drugi strani bi bila tudi farmacevtka, pa ne vem zakaj. Zelo si želim še eno lušno družinico z možem, dvema ali tremi otroki in enega luštnega psa.

Tamara Štefe, 8. b

Nisem še odločena, kaj bom po poklicu. Mogoče bom farmacevtka, mogoče zdravnica, lahko tudi arhitektka ali ... ali pa modna kreatorka. Moje sanje so, da bi imela svojo modno firmo z oblekami, ki bi se prodajale po celem svetu oziroma bi bila svetovno znana. Seveda so to samo sanje, saj je modnih kreatork že tako preveč. Toda realno gledano bi bila mogoče kar arhitektka.

Katarina Tili, 8. b

Apel podobo na ogled postavi

O RONJI, LOVIS IN RAZBOJNIKIH

*Pesmi 5. b razreda
so nastale med branjem knjige
Ronja, razbojniška hči
pisateljice Astrid Lindgren.*

RAZBOJNIK JAKA

Bil je en razbojnik po imenu Jaka,
tu naš Jaka po svetu koraka.
Kamor zavije,
vedno nekdo nanj vpije.
Kamor se premakne,
vedno se spotakne.
Kadar se ga napija,
policijska sirena zavija.
Ko pride v zapor,
vedno dobi ukor.
Ko pa pride iz zapora,
spet stara je pokora.

Iztok Debevc, 5. b

PESEM ZA RONJO

Sedaj Ronja moja hči na svet hiti,
z veseljem v srcu čakamo jo vsi.

Razbojniška družina
ne bo dobila sina,
dobila pa bo hči
in to boš Ronja ti.

Zbrana družina zdaj vsa,
zavpijmo dvanaajstkrat "hura"
in Ronja bo na svet prišla.

Katarina Bečan, 5.b

LOVISINA PESEM

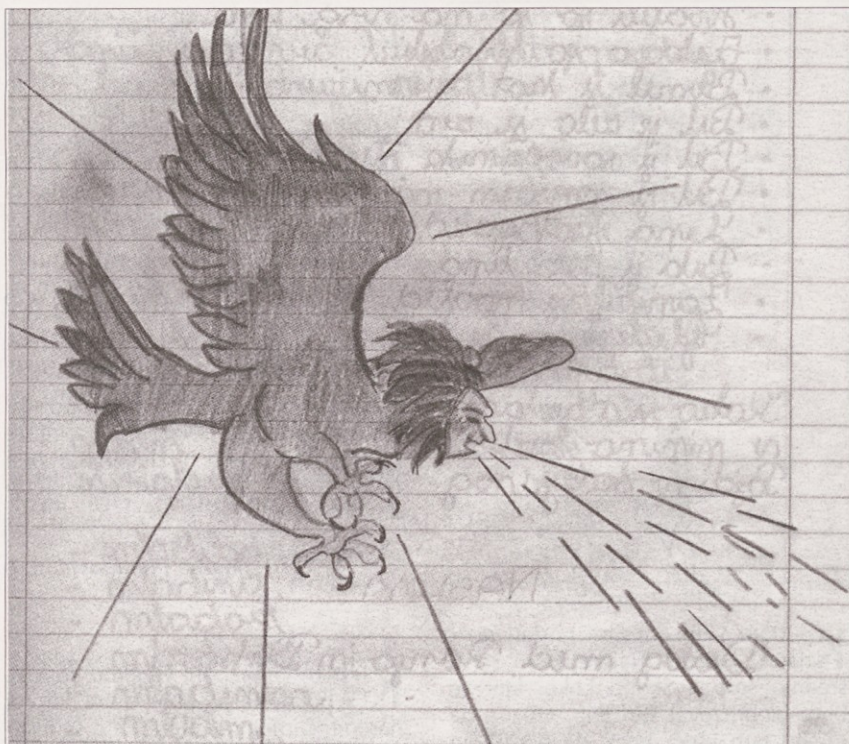
O, Ronjica moja,
razbojniška hči,
ti strah in trepet
boš temnih noči.

Ko ven boš prijokala,
svetilo se bo,
saj v kotle se temne
poskrilo bo zlo.

Krute se gozdnice
ne bodo smejale,
saj troje oči bodo jih
iz gozda pregnale.

Biriče, odzemeljice,
krute gozdnice,
vse bo pregnal jok
bodoče kraljice.

Gašper Bohinc, 5. b

DOJENČEK

Dojenček že prihaja,
prav zelo mi že nagaja,
ko pa bo prišel,
bo pravi ringaraja.

Zunaj zagrmi
in Ronja prileti.
Zakliče: "Ju hu hu,
jaz sem že tu!"

Jošt Žohar, 5.

PEPIJEVO MNENJE O RONJINEM ŽIVLJENJU

Živijo! Moje ime je Pepi. Mimogrede,
sem duh. Lahko sem neviden. Znam
se vtihotapljati v pravljice. Hm, v
katero bi skočil sedaj? Že vem, v
pravljico o Ronji, razbojniški hčeri.
Pripravljam napoj: 3 žličke prahu iz
kosti pet dni, šest ur, 27 minut ter 49
sekund starega ježa in 9,222223 ml
bogomoljkine krvi. Prelijem z vrelo
vodo ... Popijem ...

Znašel sem se na najbolj neumnem in
nemogočem prostoru: na dnu
Peklenskega žrela. Poletim skozi pre-
grado kamenja in skozi dva stropa.
Nekaj časa gledam tri mesece staro
Ronjo, ki jo Mattis hrani z mlečnim
zdrobom, in se pri tem pošteno
zabavam. Zvečer, ko Lovis zapoje
Volčjo pesem, me zaziba v spanec.
Kar v sanjah se odločim, da bom nekaj

let preskočil. Saj vendar ne morem
čakati toliko let, da se Ronja odpravi v
svet. Ko se zbudim, se interfaksiram za
osem let naprej.

Sedaj bom na kratko opisal Mattisov
grad.

Lepi, kamniti, na okroglo obokani
hodniki krasijo grad. Za razsvetlavo
uporabljajo line in lojevke. V glinenih
tulcih so šopki posušene sivke, vrtnic
in raznih žitaric. Večina hodnikov ima
veliko soban in stopnišč, ki so baročno
okrašena. V severozahodnem stolpu je
družinska shramba. V njej je ves živil-
ski delež "naropanine" Mattisovih
razbojnikov. Veliko hodnikov se
pričenja v veliki kamniti dvorani, ki je
središče gradu.

Nekako se pač znajdem v drugem
delu gradu. Sedaj tu živi Borkova
družina. Birk, Borkov sin, se druži z
Ronjo, čeprav sta njuna očeta sprta.
Drug drugemu rešita življenje in se
tako spoprijateljita. Ko očeta izvesta
za njiju, se raztogotita. Ronja in Birk
odideta v gozd in se nastanita v
Medvedji jami. Takrat sem za nekaj
časa prevzel službo angela varuha ...

Utrujen sem že od tega srednjega
veka. Pa tudi ne da se mi več pisati.
Bistvo je, da se zgodba srečno konča.
Če pa želite še, si napišite kar sami ali
pa pojdite v pipino koleno!

Lep pozdrav, duh Pepi.

Jure Goručan, 5. b

PESMI O MOJI SOBI

Moja soba je razmetana.
A nikoli ni usrana.
Vedno, ko jo pospravim,
jo takoj razstavim.

Postelja je postlana,
a tudi razmetana.

Ko ponoči zaspim,
se zjutraj varno zbudim.

Domen Brovč, 7. a/9

Moja soba?
Naj povem.
Moja soba je pravi teren.
Vsakič, ko stopim vanjo,
naredim nekaj dobrega zanjo.

Vse pospravim
od copat do spodnjih hlač,
da potem grem mirno spat.
Če pa ne, ponoči me mora tlačiti.

Vsako jutro vstanem,
si oči pomanem
in se v šolo odpravim.
Takrat soba ne sameva,
saj ji riba družbo dela.

Bernarda Majc, 7. a/9

Moja soba je živa groza.
Štumpf ležijo na stolu in po tleh.
V akvariju rastejo kaktusi,
ribe so že umrle.

Enkrat na mesec je pospravljena,
toda samo za en dan.
Še ko je pospravljena,
je vsa navlaka v predalu pod posteljo.

Drugače pa je kar v redu.
Na stenah visijo slike
in miza je lepa.
Na njej leži podloga,
na tleh pa en moj kuža.

Pred vrati stanuje hrček s svojo kletko.
Ta je vedno lepa,
samo njegovo stranišče smrdi.
Kadar je tako, mi mami grozi,
da bo hrček prespal pri meni.
Drugače pa mami velikokrat kaj reče.

Nina Ahačič, 7. a/9

Sprašujete o moji sobi?
No, moja ni nič posebnega.
Je samo modre barve in rjavih vrat,
pod posteljo pa leži par copat.

Včasih je pospravljena,
včasih pa kot bomba vsa.
V moji sobi je veliko reči:
od parfumov, ogrlic in igrač,
celo do kratkih hlač.

Soba je zelo zanimiva,
saj v njej postelja prebiva.
Tudi knjigo najdemo,
če le je pospravljeno.

Rajši vidim, da soba je pospravljena,
drugače mama jezi se vsa.

Katja Hrovat, 7. a/9

Moja soba,
prava zmešnjava,
v njej bi se našla zelenjava.
Postelja vedno je razmetana,
koš za smeti je poln reči.

Na luči visi pižama
in pod mizo prebiva podgana.
Tej podgani je miška ime
in vam modruje: "Le učite se."

Moja soba izgleda,
kot bi v njej prebivali marsovci.
Čisto pravi marsovci
in v terariju pink ponk igrajo
klobasevci!

Urška Kuhar, 7. a/9

Moja soba je velika in čista,
v njej najdeš veliko polico knjig,
v katerih se razprostira svet besed.

V kotu leži velika postelja,
v kateri si spočijem utrujene možgane.
Poleg sedi še TV
- za sprostitev in smeh.

To je moja soba vsa lepa in čista,
in upam, da je tudi tvoja!

Nastja Rejc, 7. a/9

SKRITI DNEVNIK FRKLJE URŠKE KUCHAR

Sreda, 4. 2. 2004

Ležim na postelji in prebiram svojo
najljubšo knjigo, seveda Harryja
Potterja! Potem pa v mojo sobo s svet-
lobno hitrostjo pridrvi moja stara
mama in mi pove, da je treba vstati,
saj mora moja sestra Špela prej oditi v
šolo, ker želi učiteljici Anki Cvek
povedati knjigico za bralno značko.
Tako se predramim iz Harryjevega
sveta v svet bunkeljnov. Hitro si
natakem hlače iz jeansa in
bombažno majico ter popijem čaj. Po
čaju pa se s sestrico odpraviva v šolo.

Sreda je še kar cool, zato ker imamo
gospodinjstvo. Moja najljubša
učiteljica je učiteljica likovne vzgoje.
Po pouku si z zanimanjem ogledu-
jem svojo simpatijo z varne razdalje.
Seveda ne izdam imena.

Po šoli :
- domače naloge,
- gledanje televizije,
- učenje slovenščine,
- učenje naravoslovja,
(kot vedno – nič zanimivega!).

20.00 - 22.00 Gledam televizijo in se
odpravim spat.
22.00 - 23.00 Branje mojih naj, naj
knjig.
23.00 in dalje ... spanje!

Četrtek, 5. 2. 2004

Običajen dan, zopet domače naloge,
zopet domače naloge, gledanje TV-ja
ter učenje. Težko pa pričakujem
jutrišnji dan, saj bom praznovala svoj
13. rojstni dan. Poslušam Blue.

Petek, 6. 2. 2004

Danes je moj rojstni dan! Ampak že
ob 9.00 imam zobozdravnika, zato
ne grem v šolo. Ravno danes bi
morala imeti govorni nastop pri
slovenščini, joj, joj! Ob 17. uri pride-
jo sošolke na praznovanje. Pri zoboz-
dravniku je kot vedno zelo gnusno!
Potem z mamo kot obsedeni čistiva
stanovanje. Končno grem iskat Tanito
pred trgovino Tuš.

Pri meni doma pričakamo ostale pri-
jateljice. Zabavamo se, krohotamo,
plešemo ter se igramo psihiatra.
Nazadnje, ko ostaneta samo še Nini,
se naličimo ter se zabavamo ob vicih.

Moj rojstni dan je uspel in odpravim
se spat.

Sobota, 7. 2. 2004

Takoj zjutraj sva se z atijem odpravi-
la na Zelenico, kjer sem smučala in
se imela kar fino. Ko so popoldne
prišli sorodniki, sem podoživela
prejšnji večer in se zopet zabavala!

Urška Kuhar, 7. a/9

INTERVJU Z ROKOMETNIM TRENERJEM ANDREJEM KAVČIČEM ML.

Učenca 5. b. razreda, člana Rokometnega kluba Duplje, Janez Šifkovič in Iztok Debevc, z naslednjim intervjujem predstavljata najinega rokometnega trenerja Andreja Kavčiča ml. iz Križev.

JANEZ: "Koliko časa igraš rokomet?"

ANDREJ: "Aktivno sem rokomet igral deset let, rekreativno pa ga bom verjetno do konca življenja."

JANEZ: "Kje si začel igrati rokomet?"

ANDREJ: "Rokomet sem začel igrati najprej v Celovcu, nadaljeval pa v Križah."

IZTOK: "Zakaj si se odločil postati rokometni trener?"

ANDREJ: "Zato, ker kot igralec rokomet nisem imel pogojev za nadaljevanje igrske kariere, kot trener pa lahko postanem tudi prvoligaški trener."

IZTOK: "Kdo te je navdušil za treniranje rokomet?"

ANDREJ: "Za treniranje rokomet me je navdušil moj oče, Andrej Kavčič st."

JANEZ: "Koliko let si že rokometni trener?"

ANDREJ: "Rokometni trener sem tretje leto."

JANEZ: "Kaj je pomembno pri tvojem trenerskem delu?"

ANDREJ: "Poleg ostalega je zelo pomemben odnos z ravnatelji in s strokovnimi delavci šol, v katerih potekajo treningi; pa tudi odnos s starši igralcev in odnos z lokalno upravo."

IZTOK: "Kateri so bili doslej največji uspehi rokometnih ekip, ki jih treniraš?"

ANDREJ: "V prvem letu treniranja sem z ekipama mlajših dečkov A in mlajših dečkov B dosegel uvrstitev med 8. in 16. mestom v državnem prvenstvu. V letošnji sezoni upam na dve uvrstitvi v finale državnega prvenstva, in sicer v kategoriji starejših dečkov A in mlajših dečkov B."

IZTOK: "Od kod prihajajo dečki, ki jih treniraš, in koliko so stari?"

ANDREJ: "V ekipah starejših in mlajših dečkov, ki tekmujejo v državnem prvenstvu, in v ekipi najmlajših dečkov, so dečki iz Tržiča, Križev in Nakla. Dečki so stari od osem do sedemnajst let."

IZTOK: "Kaj meniš o igralcih?"

ANDREJ: "Delo z igralci je prijetno, večinoma so v šoli odlični ali prav dobri, zato pri obiskovanju treningov ni težav in upam, da jih tudi v prihodnje ne bo."

JANEZ: "Kje vidiš sebe in igralce v naslednjih desetih letih?"

ANDREJ: "Ekipa, ki jih treniram, že igrajo v državni ligi. V igralcih vidim bodoče močne in zdrave športnike, ker si prizadevajo hoditi po športni poti in se tako izogniti različnim skušnjavam, ki jih lahko spravijo v precepe in pahnejo v prepade."

Janez Šifkovič in Iztok Debevc, 5. b

ROKOMETNI TURNIR V CELJU

Na začetku novega leta nam je trener povedal, da imamo 11. januarja mednarodni rokometni turnir v Celju. Turnir organizirajo vsako leto, udeležijo pa se ga 40 ekip iz Slovenije in Hrvaške.

Tekme naj bi igrali v dvorani Golovec, ki jo že dobro poznamo, saj smo v njej igrali že lansko leto. Igrišče v dvorani je razdeljeno na tri dele, tako da lahko potekajo naenkrat tri tekme.

Novice, da gremo na turnir, sem bil zelo vesel. Do turnirja so nam ostali še štirje treningi, zato smo ugravalali akcije. Največ smo trenirali strele od daleč, ker je igrišče majhno. Del treninga smo posvetili tudi "presing" obrambi.

Bila je nedelja zjutraj, dan turnirja, ko me je mami zbudila dvajset čez pet in rekla, naj se oblečem in pojem zajtrk. Torbo sem si pripravil že prejšnji večer, zato sem vanjo dal samo še sendviče in sokove. Ko smo odšli, je bila ura petnajst do šestih in do Celja sem še malo zaspal.

V Celje smo prišli malo prej, zato smo morali počakati, da se je dvorana odprla. Trener in predstavniki kluba so najprej prijavi vse igralce in pregledali razpored tekem. Do prve tekme smo čakali eno uro, ki smo jo porabili za ogrevanje.

Prvo tekmo smo igrali z domačim klubom iz Celja. Premagali smo jih s petimi goli razlike. Prve zmage smo bili zelo veseli.

Malo smo pojedli in popili, nato pa smo do začetka druge tekme igrali igrice na igralnih avtomatih.

Drugo tekmo smo igrali z Varteksom, ki je prihajal iz Hrvaške, in proti nam so izgubili za pet golov. Tekma ni bila naporna.

Čakali sta nas še dve tekmi. Tretjo tekmo smo igrali proti Dolu pri Hrastniku in na našo veliko nesrečo izgubili, in sicer samo za tri gole. Bili smo zelo potrti in razočarani, saj smo mislili, da bomo tudi to tekmo dobili.

Mirno smo čakali na zadnjo tekmo in se ogrevali. Zadnjo tekmo smo igrali proti Gorišnici in ker nismo izgubili upanja, smo jo dobili in se uvrstili na drugo mesto oziroma prišli med prvih šest v Sloveniji. Na doseženo mesto smo bili zelo ponosni.

SANKANJE

Kaj je sankanje?

Sankanje je v Podljudelju tradicionalen zimski šport z dolgoletno tradicijo. Pomembno je predvsem to, da se je tekmovalno sankanje od začetka do danes izredno spremenilo. Danes je to aktiven, zanimiv, vendar tudi dokaj nevaren šport in po svoje tudi zelo zahteven. Tekmovalci morajo biti fizično in psihično zelo dobro pripravljeni. Imeti morajo dobro tehnično znanje in izkušnje. Proge so pogosto tudi ledene, kar dobro krmarjenje s sanmi le še onemogoča.

Zgodovina sankanja

V svetu se je tekmovalno sankanje pričelo razvijati ob koncu 19. stoletja. Prvi podatki nam povedo, da so leta 1883 v Švici, v kraju Davos, priredili prvo mednarodno tekmovanje. Leta 1914 je bilo v Češkem Libercu prvo evropsko prvenstvo, ki se ga je udeležilo 21 tekmovalcev iz Amerike, Avstralije, Nemčije, Nizozemske, Norveške, Švedske in Švice. Leta 1955 je bilo prvo svetovno prvenstvo v Oslu na Norveškem.

Sankanje na naravnih progah

Sankanje na naravnih progah je tekmovalen šport, ki se lahko izvaja le na naravnih delih zemljišč. To je lahko gozdna cesta, osamljena pot ali v ta namen izdelana sankaska proga, kjer se ne odvija promet. Tekmovalna proga je zasnežena in utrjena s plastjo ledu, na izpostavljenih delih je zavarovana z en meter visokimi lesenimi ogradami. Dolžina proge je 1000 do 2000 metrov, z največjim naklonom od deset do dvanajst odstotkov. Proga mora imeti tudi določeno število ustreznih kombinacij ovinkov in varen položni ciljni iztek.

Poletno sankanje

To je dokaj nova zvrst sankanja, ki so jo poimenovali "sankanje na rolgah", same sani pa "rolsani". Šport je zelo atraktiven in se zelo hitro širi v evropskem prostoru, kjer se slovenski tekmovalci uvrščajo v sam vrh. Značilnost te športne panoge je v tem, da so tekmovalnim sanem dodana kolesa rolg, s pomočjo katerih po asfaltnih površinah dosegajo hitrost tudi do 80 km/h.

Rekreacijsko sankanje

To je sankanje z navadnimi sanmi. Je zagotovo najbolj razširjen zimski šport pri nas. Rekreacijsko sankanje ima več oblik, ki zahtevajo različno opremo, znanje in organizacijo. Tako poznamo:

sankanje za sprostitev, sankaske spuste, rekreacijsko tekmovanje.

*Nina Bučinel, 7. a/9,
državna in evropska prvakinja v sankanju*

Na koncu turnirja smo streljali sedemmetrovke, branili pa so nam članski reprezentančni vratarji. Sam sem zadel dve sedemmetrovki, tretjo pa sem zgrešil.

Naš turnir v Celju so organizatorji popestrili s prireditvijo. Dobili smo tudi praktične nagrade. Turnir mi je bil zelo všeč.

Janez Šifkovič, 5.b

MO100VI

Moj konjiček

Rokomet je moj najljubši šport. Treniram ga že dve leti. Všeč mi je zato, ker je kolektivni šport in nisi odvisen samo od sebe, ampak tudi od soigralcev. Z njimi se dobro razumemo tudi izven športne dvorane, ne samo v igri. Imamo svoje drese in klubske trenirke, ki jih oblečemo, kadar gremo tekmoval. Sam imam številko osem. Smo zelo dobri in imamo veliko možnosti, da postanemo gorenjski prvaki v naši kategoriji. Trener, Andrej Kavčič, je dober in strog do nas. Treninge imamo vsak teden v torek, sredo in soboto, vsak drugi teden pa ponavadi še tekmo. Mnogi pravijo, da spadamo skupaj in da bomo nekoč igrali v prvi ligi. Tudi jaz si želim, da bi igrali v dobrih rokometnih klubih in imeli dobrega trenerja, kot ga imamo sedaj. Upam, da me bodo trenerji posadili na levo krilo, ker sem majhen in hiter, to pa je za krilo tudi pomembno. Najbolj pa si želim, da bi dobro zadeval gole in bi uspel v naši ekipi.

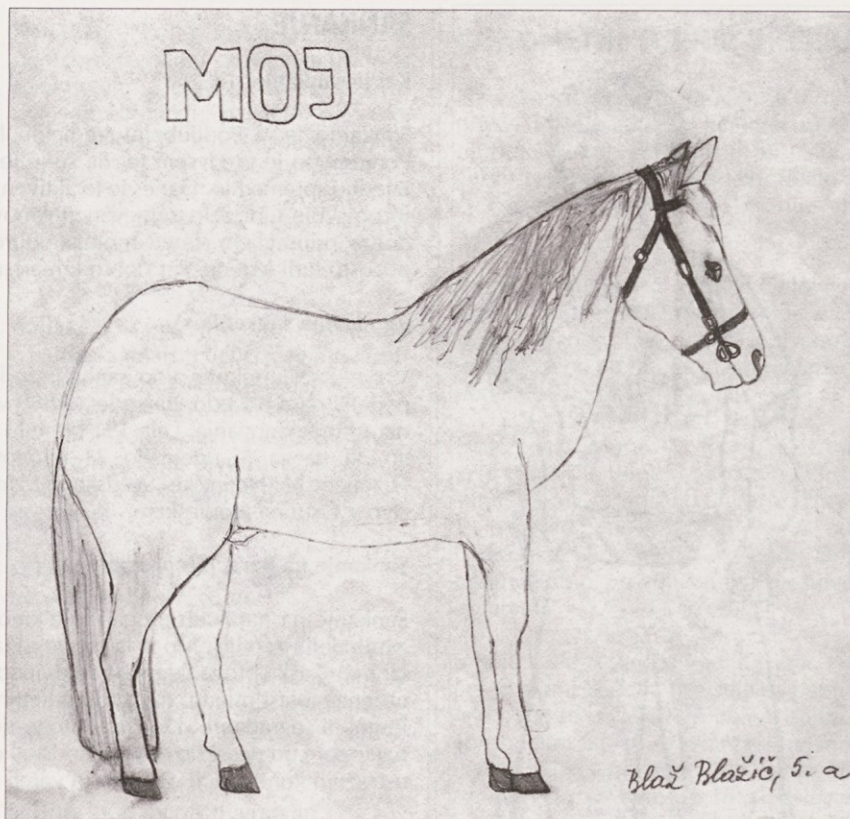
Rudi Hribar, 5.a

V prostem času se ukvarjam s plesom. Treniram latinsko-ameriške in standardne ples. Ples, glasba, publika. Slišati je zelo lepo, vendar ni vedno tako, saj vse to zahteva veliko truda, potrpežljivosti in samozavesti.

Spominjam se, kako sem pri petih letih prič stopil v plesno dvorano. Plesalci, vsi veliki, elegantni, so plesali in vadili svoj program. Po petih letih treningov sem imel svojo prvo tekmo z mojo plesalko Niso. Imela je prekrasno roza obleko in spete lase. Tudi jaz nisem zaostajal. V črnih hlačah, beli srjaci in metuljičkom sem bil zelo eleganten. Potem se je začelo; poklicali so številko devet. V grlu sem imel cmok. Niso sem prijel za roko in jo popeljal na sredino plesišča, zavrtel sem jo in sledil je poklon. Zaslišal sem ogromen aplavz. Bilo je zelo veliko ljudi. Zameglilo se mi je, a ko sem zaslišal glasbo, je bilo celo plesišče samo najino. Nisem se oziral po drugih plesalcih. Vrtel sem Niso z nasmehom na obrazu in nisem videl nikogar v dvorani. Na tem prvem tekmovalju sva dobila srebrno medaljo. Nikoli je ne bom pozabil, čeprav sem potem dobil še veliko srebrnih in tudi eno zlato priznanje.

Želim si, da bi še vrsto let lahko treniral in plesal na velikih tekmovanjih. Nekoč bom pa mogoče celo sam poučeval otroke mojih let. Upam, da jim bom stal ob strani tako dobro, kot meni stoji moj trener Miran.

Blaž Blažič, 5.a

Imam kar dva hobija, to sta branje in poslušanje glasbe. Najbolj me navdušuje branje, zato sem se odločila, da pišem o njem.

V moji družini vsi zelo radi beremo. Kadar vidim, da sem zoprna in napeta, odidem v svojo sobo in začnem brati. Pri tem se sprostim in vse žalostne misli in težave odidejo.

Berem knjige, ki mi jih priporočijo sošolci, sošolke, prijatelji, sosedje, knjižničarke in sorodniki. Vsako knjigo si zelo živo prikazujem v domišljiji. Veliko premišlujem o posameznih likih, ki nastopajo v knjigi, in se poskusim postaviti v njihovo kožo. Premišlujem pa tudi o tem, kako bi bilo, če bi bila taka kot lik v knjigi in vidim, da je težko biti lik drugega človeka.

Knjiga, ki jo berem, mora biti že na začetku zanimiva. Všeč mi je tudi to, da je napeta, skrivnostna in srhljiva. Med vsemi knjigami, ki sem jih prebrala, so mi najbolj všeč vsi deli Harryja Potterja. Dobila sem ga pred štirimi leti ob zaključku šolskega leta. Ker me je knjiga privlačila že po nekaj straneh, sem jo hitro prebrala. Knjiga se od filma zelo razlikuje. V njej je vse zelo natančno opisano, v filmu pa ne. Berem zelo rada, pozimi najraje v postelji pod odejo, poleti pa v senci na plaži.

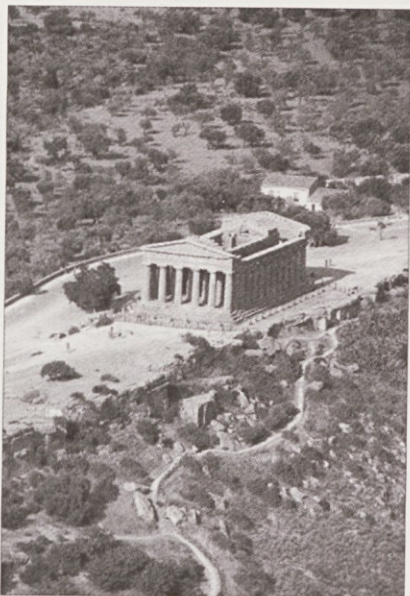
Tanja Anko, 5.a

Z Bistrice je na našo šolo prišla nova lučenka. Hodi v 7.b in ji je ime Maja Brovč. Je zelo dobra lokostrelka in se s tem športnom ukvarja že štiri leta.

Osvojila je že veliko zlatih medalj in bila že nekajkrat državna prvakinja. Trenira dvakrat tedensko, enkrat v OŠ Križe in enkrat v Bistrici. Treningi so dolgi po uro in pol in so zelo naporni. Za ta šport sta jo navdušila oče in starejši brat, ki sta včasih tudi streljala z lokom. Sedaj je Maja edina v družini, ki se ukvarja z lokostrelstvom. Zelo smo ponosni, da imamo v razredu državno prvakinja v lokostrelstvu.

Tereza Gosar, 7. b

SICILIJA

SALUTE

Tako se glasi pozdrav mimoidočih, večno prijaznih in nasmejanih Sicilijancev. Naša družina se je julija odpravila na potep po Siciliji. Z avtobusom smo se odpravili v Trst, od tam pa z letalom preko Rima v Katanijo, mesto na vzhodni strani Sicilije.

TRINAKRIJA

Sicilija je otok sonca, saj tam od aprila do oktobra ne dežuje. Za otok je značilna številka tri. Izgleda kot trikotnik s tremi stranicami. Oblivajo ga tri morja, obdajajo tri predgorja, zato so ga že stari Grki poimenovali Trinakrija, kar pomeni sonce s tremi nogami. Grki so otok prvi zasedli in prinesli s seboj oljko in vinsko trto. Za njimi so prišli Kartažani iz severne Afrike, sledili so jim Rimljani, na koncu pa še Arabci, ki so na otok prinesli pomaranče, limone, pistacije in mandeljne.

TAORMINA

Nastanili smo se v starodavnem mestecu Taormina, ki je položeno med skale, 400 m nad Jonskim morjem. Do njega vodita ozka potka in žičnica. Stari Grki so v živo skalo izklesali antično gledališče.

ETNA

Naslednji dan smo odšli na Etno. To je gora vseh gor, so rekli Arabci v 8. stoletju, ko so tuhtali, kje so ga polomili, da jih bogovi kaznujejo z metanjem vrelih kamnov. Etna je visoka 3323 metrov in ima 350 kraterjev, z vsakim bruhanjem pa se še zviša. Bruha

vedno na jug, na severni strani pa je ledenik, kjer lahko celo leto smučamo. Ko smo se z avtobusom peljali po serpentinah proti vrhu, smo videli, kako lava zasipa hiše. Kar žalostni smo bili, ko smo videli samo še kakšen dimnik. Splezali smo na nekaj kraterjev in jih obhodili. Arabci so na otok prinesli sadje. Za to področje so značilne sadne marmelade, sladice iz pistacij, najbolj pa to, da so tu nastali prvi makaroni. Te so sušili na lestvah. Po makaronih Italijane še danes imenujemo makaronarji. Tega pa ne slišijo radi.

KATANIJA

Kamorkoli potujemo, si ogledamo tržnico. V milijonskem mestu Katanija je tržnic več. Mi smo si ogledali eno in ta je bila ogromna. Na nekaj ulicah, v velikosti Križev, poteka sejem vsak dan. Vidi se veliko cenenega blaga, meso pa visi na ulici pri 40°C. Trgovci neznosno kričijo, da privabijo kupce. Na tržnici imajo ogromno morskih sadežev. Na tem otoku moraš poizkusiti morske ježke in ribo mečarico. Ko je ura dvanajst, v desetih minutah sejem preprosto izgine, ostanejo le kupi smeti. Italijani ne pospravljajo radi.

ALKANTARA

Obiskali smo vulkansko sotesko Alkantaro, po kateri tudi poleti teče ledeno hladna rečica. Popotniki si izposojajo nepropustna oblačila, najpogumnejši, tudi moj brat Janez in jaz, pa se po brzicah spustijo kar v kopalkah. Cel dan se nisva ogrela.

EOLSKI OTOKI

So na severu Sicilije. Med njimi je majhen otoček Vulkano. Na njem so preučevali delovanje vulkanov, saj njegov krater bruha vsakih nekaj ur.

ZNAČILNOSTI

MAFIJA je doma na Siciliji. Domačini članom mafije rečejo botri, turistov pa ne ogrožajo.

PIANO – PIANO na otoku vse poteka zelo počasi. Na sladoled čakaš deset minut.

ČURI – ČURI je značilna narodna pesem.

LIMONČELO je limonin liker.

O otoku **"SICILIJA"**, tako mu namreč rečejo domačini, bi lahko govorila še ure, pa ga raje kar sami obiščite.

SALUTE!

Ema V. Sajovic, 5. b

BENETKE – MESTO NA KOLIH

Bila je še tema, petelin še ni zakikirikal, mi pa smo se že podali proti mestu tisočeri vodnih kanalov. Neprespani in utrujeni smo ob pol štirih zjutraj že zlezli izpod svojih odevi in v urah prebujanja se je v avtobusu ustvarilo prijetno ozračje.

Kanal v Benetkah

Do mejnega prehoda Fernetiči smo se vozili dve uri in pol. Po štirih urah vožnje smo se vkrcali na barko in odpluli do otoka Burano. Sprehodili smo se po ulicah in videli veliko trgovin z raznimi čipkami, saj je otok znan po izdelovanju čipk. Po sprehodu smo z barko odpluli še do otoka Murana. Murano je otoček severno od beneškega centra in je že od leta 1291 središče beneške steklarske industrije. Znan je po izdelavi kozarcev in drugih okraskov iz stekla. Tam smo si ogledali, kako je steklar naredil modrega konjička. V trgovini sem si tudi sam kupil stekleni okrasek. Okoli dvanajste ure smo pripluli do Benetk.

Naj vam povem nekaj o zgodovini Benetk. V Benetke so se začeli v 15. stoletju priseljevati Veneti. Takrat so bile Benetke blatno, zamočvirjeno ozemlje. Z močnim ladjevjem so si pridobile premoč v vzhodnem Sredozemlju. Postale so bogato trgovsko pristanišče. Z razvojem so postale tudi umetniško središče, saj so tu živeli tudi pomembni umetniki. Staro pomorsko mesto leži na severozahodni strani Jadranskega morja, in sicer v mali laguni in je postavljeno na kolih. Benetke so eden najlepših krajev na svetu in prav zato sem ga tudi obiskal. V tem nenavadnem mestu je, tako kot po mnogih italijanskih mestih, ogromno arhitekturnih, kiparskih in slikarskih umetniških del iz preteklosti.

Benetke ležijo na 118 otočkih, ki so postavljeni na kolih in jih povezuje 400 mostičev in mostov. Glavne ceste so kanali. Običajno prevozno sredstvo pa so čolni, taxi-čolni in bus-čolni.

V Benetkah smo si ogledali znameniti Markov trg, na katerem je zelo veliko golobov. Šli smo tudi v baziliko Sv. Marka in se v restavraciji do siteda najedli špagetov.

Svetovno znan je tudi beneški karneval, ki se ga udeleži na tisoče ljudi z vsega sveta. Uradni karneval poteka deset do dvajset dni in se konča na pustni torek. Letos se je karneval začel prvega februarja. Zahtevnejši najdejo zabavo tudi na organiziranih prireditvah od banketov, gledaliških predstav, vse do plesov v starinskih maskah iz 18. stoletja v palačah, do katerih se gostje pripeljejo z gondolami. Za vstopnino je treba odšteti tudi do 300 evrov, to je približno 70 000 tolarjev.

Beneška maska

Proti večeru smo se zopet vkrkali na barko in odpluli do pristanišča, kjer nas je že čakal avtobus. Okoli pol ene ponoči smo prišli domov.

Aljaž Januš, 5. b

MOJE POTOVANJE V MAROKO – POTOPIS

Moje drugo 25-dnevno potovanje v Maroko se je začelo na deževni petek, 4. julija 2003, ob 7. 15 zjutraj. Že zjutraj sem bil ves neučakan zaradi leta, ki je bil ob 8. 05. Imel pa sem tudi malo treme, ker sem potoval sam. Do leta v Pariz mi je ostalo še pet minut. Z očetom sva se poslovila in odšel sem v pregledno sobo. Karto Ljubljana – Casablanca preko Pariza smo kupili pri letalski družbi Adria Airways. Cena karte je bila okoli sto dvajset tisoč tolarjev. Pot do Pariza mi je zelo hitro minila, saj sem si celo uro in štirideset minut krajšal čas z branjem. V Parizu me je stewardesa pospremila do čakalne sobe, kjer sem približno dve uri čakal na let v Casablanca. Medtem sem poslušal glasbo, nadaljeval z branjem in spoznal novega prijatelja Marwanna.

MARWANN

To je 12-letni Maročan, ki je tudi sam potoval v Maroko. V letalu Air France sva skupaj sedela čisto spredaj, v tretji vrsti. Zabavala sva se tako, da je on mene učil francoske glagole, jaz pa sem mu z veliko truda razložil, kje se nahaja Slovenija. Ko sem stopil iz letala, sem takoj začutil afriško ozračje, močno vročino. Skozi vse potovanje sem jo prenašal kar v redu. Zaradi pojava terorizma se je varnost na letališču in pomembnejših zgradbah poostrila. Zato me je morala mama počakati in prevzeti pred letališčem.

Rekel sem si: "No, po enem letu bo spet zabava!"

O MAROKU

Maroko je monarhija. Danes mu vlada kralj Mohammed VI. Glavno mesto je Rabat. Leži v severni Afriki, v zahodnem delu Magreba, ki obsega tri dežele: Maroko, Tunizijo in Alžirijo. Na zahodu meji na obale Atlantika, na severu pa ga obdaja Sredozemsko morje. Med Atlantsko obalo in Atlasom je v notranjosti Maroka okoli 200 kilometrov široka pokrajina iz obsežnih travnikov, ki se stopničasto spuščajo ob vznožju Atlasa. Nad to pokrajino se dviga mlado nagubano gorstvo Atlas, sestavljeno iz treh vzporednih nizov: Srednji in Visoki Atlas ter AntiAtlas. Najvišji vrh je Jbel Toubkal (4165 m), ki je v Visokem Atlasu. Najdaljša reka v Maroku je Moulouya (515 km), ki se izliva v Sredozemsko morje. Maroko ima dve sosednji državi: Alžirijo in Mavretanijo. Pomembnejša mesta v

Maroku so: Rabat, Casablanca, Fes, Marakeš, Agadir, Meknes in Tanger. Njihova denarna enota je maroški dirham. Državni jezik je arabski, uradna pa francoski in arabski.

NADALJEVANJE POTOPISA

Z letališča Mohammed V. sva se z mamo odpravila k njeni najboljši prijateljici Nažibi. Z možem živita v prekrasni vili v kraju Buskora, ki je samo nekaj kilometrov oddaljen od velike Casablance. Pri Nažibi sva preživela cel vikend.

Na poti v Casablanca sem videl neverjeten sončni zahod in opazil sem veliko predmestje. Casablanca je razdeljena na bogati in revni predel. Revni predel je v predmestju. Bogati predel pa se nahaja ob morju ter sega do središča mesta. Ob morju so tudi pomorski klubi. Z mamo sva najpogosteje obiskala Tahiti. Ta klub mi je bil najbolj všeč, ker ima peščeno obalo z velikanskimi valovi Atlantika in 250 let staro obzidje. Tu sem lahko opazoval sončni zahod. Pravijo, da so sončni zahodi najlepši v Maroku. Sam klub ima šest bazenov, igrišča za odbojko, nogomet in košarko. Tja so velikokrat prišli otroci iz raznih vrtcev ter na plaži peli pesmi. Na plaži sem spoznal tudi Adama. To je Američan mojih let, ki je bil tudi že drugič v Maroku. Njegov oče je Maročan, mati pa Američanka. Skupaj živijo v Washingtonu. Z Adamom si še zdaj dopisujeva preko elektronske pošte.

Ob casablanški obali se nahajajo tudi imenitne trgovine, največji kino Maroka in restavracije. V bogatem

predelu ljudje živijo v mogočnih hišah, vilah. Največja in najdaljša ulica, kjer ležijo same vile, se imenuje Kalifornija. Pred kratkim se je tja preselila japonska družina. Zgradili so hišo, prostore in vrt v obliki čebele. Imajo celo svoje letalo, s katerim potujejo po Maroku.

Iz predmestja sva končno prispela do središča, kjer ima mama stanovanje. Njena gospodinjska pomočnica naju je že čakala. Pripravila nama je večerjo. Naslednji dan mi je bil všeč. Po enem letu sva si šla ponovno ogledat Casablanca. Kot ponavadi sva najprej odšla v McDonalds na sladoleđ s karamelnim prelivom, nato pa v Habus. To je stari del mesta. Tam ima kralj svojo palačo, eno izmed mnogih, ki se nahajajo v pomembnejših mestih Maroka. Blizu palače se nahaja staro sodišče in zelo znana pekarna piškotov iz marcipana, ki so maroška kulinarčna specialiteta. Nasproti sodišča prodajajo razne lončene izdelke, znane usnjene copate in čevlje, minerale in fosile, olive, ki jih gojijo v Meknezu. Na trgu lahko kupiš tudi lesene izdelke iz dreves tvija in argana. To sta dve vrsti dreves, ki rasteta samo v Maroku, nekaj pa se jih najde v Južni Ameriki in Mehiki. Iz argana pridelujejo tudi arganovo olje, ki ga domačini jedo pri zajtrku ob medu in domačem kruhu.

Po ogledu Casablance sva se odpravila na tržnico po sveže ribe in nato domov. Po kosilu sva se "zabavala" z učenjem francoščine. Nato sva se odpravila nekaj ulic stran v CAFC - izgovorimo Kaf. To je velik francoski klub. V tem klubu lahko delaš veliko stvari: plavaš, jahaš konje, igraš

namizni tenis, nogomet, košarko, tenis, vadiš aerobiko ali se sprehajaš po velikem parku. V večnamenskem prostoru blizu bazenov vsako leto priredijo svečanost ob prazniku francoske revolucije (14. julij). Udeležil sem se jo že drugič. Tam pa sem ponovno srečal Marwanna, ki sem ga spoznal v Parizu, medtem ko sem čakal na let v Casablanca.

Tako sva z mamo v popoldnevih obiskovala CAFC, ob petkih, sobotah in nedeljah pa sva hodila v klub Tahiti ali na odprto plažo tudi do 50 kilometrov oddaljeno od Casablance blizu Rabata. Odprte plaže so vse peščene, po njih se sprehajajo kamele in prodajalci sladkarij, kar mi je bilo zelo všeč. Obiskala sva tudi Buzniko, največjo plažo Maroka.

Drugi teden mojega bivanja v Maroku sva obiskala Rabat, glavno mesto Maroka. Leži približno 70 kilometrov severno od Casablance. Tam sva si ogledala kraljevi mavzolej, kjer sta pokopana dva kralja (Mohammed V., Hassan II.), nato sva si želela ogledati kraljevo palačo, vendar je bil vstop prepovedan zaradi nevarnosti terorizma. Videl pa sem jo že ob prejšnjem obisku Maroka, zato sem že vedel, da je čudovita. Ogledala sva si še vrt rdečih tulipanov. Proti večeru sva se po cesti, ki je vodila ob morju, vrnila v Casablanca.

POTOVANJE PROTI JUGU MAROKA V ESSAOUIRO

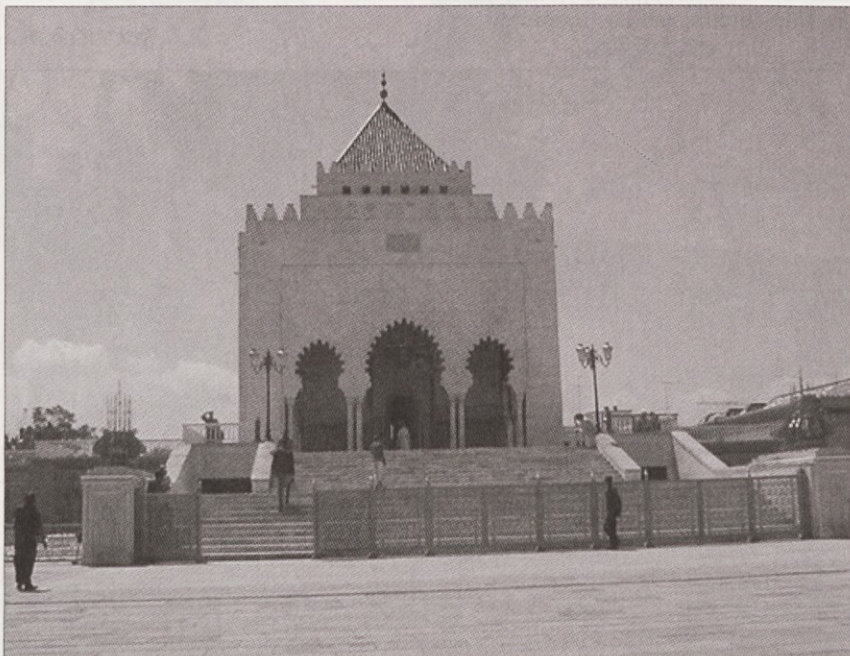
V nadaljevanju bi rad predstavil najino potovanje od Casablance do Essaouire, ki je potekalo ob Atlantskem oceanu.

Začela sva pri največji mošeji Maroka – mošeji Hassan II. v Casablanci. Ta mošeja je največji arhitekturni dosežek Maroka. Sprejme okoli 40.000 vernikov in je približno trikrat večja od največje angleške cerkve. Pot sva nadaljevala ob morju mimo lepih peščenih plaž. Najin prvi postanek je bil ob klubu Tahiti, naslednji šele v mestu El Žadida, ki je poznano po portugalskih utrdbah iz 16. stoletja.

Cesta do Essaouire vodi ob morju. Občudovala sva velike valove oceana, ki so se izgubljali na peščenih tleh ali udarjali ob veliko skalovje. Med potjo sva fotografirala razne zanimive dogodke; na primer potapljače, ki so iskali alge v morju, namenjene za izvoz predvsem v Nemčijo, in sicer za potrebe farmacevtske industrije. Ob poti pa sva videla tudi neskončno število vrtov, na katerih kmetje gojijo zelenjavo. Pot sva nadaljevala proti marini fosfata Qorf Lasfar. Maroko ima največja nahajališča fosfata na svetu in je drugi največji izvoznik fosfata na svetu. Južno od te marine sva občudovala prostrane soline v naravni laguni, kamor spomladi pride gnezdit na stotine vrst ptic. Pokrajina od marine Qorf Lasfar do mesta Safi je zelo rodovitna. V neposredni bližini morja se pasejo tudi krave in ovce, tu so tudi rastlinjaki, v katerih gojijo paradižnike.

Sledil je postanek v čudovitem letoviškem kraju El Validija, ki sva ga izkoristila za osvežitev v morju in kosilo. Tu sva si ogledala gojišče ostrig, ki jih Maroko izvažajo v Evropo. Pozno popoldne sva pot nadaljevala proti marini Safi. Spotoma sva kupila velike školjke, ki so jih prodajali otroci. Mesto Safi je poznano po tovarni ribjih konzerv, fosfatu, domači obrti, keramiki in portugalski trdnjavi iz 16. stoletja. Tega mesta ne bom nikoli pozabil, ker sem na sprehodu po parku prekoračil črnega škorpiona.

Naslednje jutro sva z mamo nadaljevala pot proti svetlemu mestu umečnikov, ki se imenuje Essaouira. Pred spustom v mesto sem jezdil kamelo, kar mi je bilo zelo všeč. Od daleč sva opazovala mesto in dolgo plažo, po kateri sva naslednje jutro hodila in zavestno dihala morski zrak in pod nogami čutila pesek, vodo ter veter na obrazu. Smejala sva se in zelo uživala. Nasproti plaže so otoki Purpure, na katerih so že Rimljani pridelovali škrlatno barvilo iz školjk. Uporabljali so ga za barvanje svojih tkanin. V Essaouiri je dobro razvita domača obrt: svetovno znana je po izdelavi preprog, lesenih predmetov iz

Kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi

dragocenih korenin tvije in argana. Judje in Berberi izdelujejo srebrni nakita. V mestu pridelujejo tudi arganovo olje.

Essaouira je bila včasih mesto mornarjev, danes pa je samo še mesto turistov in ribičev, ki vsako jutro pripeljejo sveže ribe. Zaradi rib je tu veliko galebov, ki čakajo na pojedino ribjih ostankov. Že v Sloveniji sem ob prvem pogledu na sliko Essaouire, ko še nisem poznal mesta, vprašal mamo, če je to mesto galebov. Essaouira velja za drugo najbolj priljubljeno turistično mesto Maroka, zaradi vetra je mestna plaža priljubljena za deskarje z vsega sveta.

V mestu so hiše belo pobarvane, z modrimi okni, vrata pa so rumene ali roza barve. Tudi vzdušje je prijetno, verjetno zaradi občutka svetlobe in prostornosti. Na ulicah sva srečavala majhne skupine glasbenikov Gnaua, ki so igrali, peli in plesali.

Najbolj so me zanimala galerije slikarjev - naivcev. Kupil sem štiri slike z motivom Essaouire. Sprehodka sva se po portugalski utrdbi s širokimi zidovi in obrambnimi stolpi in tam opazovala bobneče morje in jate galebov. Potovanje sva zaključila z ogledom mesta Marakeš v središču Maroka, kjer sva prenočila eno noč. Ogledala sva si znani cirkus kober in akrobatov, vrt Mažorel in hotel El Mamunja, ki je eden od treh najboljših na svetu (cena nočitve je okoli 80.000 tolarjev - brez zajtrka). Mesto pa slovi tudi po povprečni juljski temperaturi 45⁰ Celzija. Zaradi take vročine so domačini večinoma zdravi, ker je zelo zdravilna.

Naslednji dan pa sva po zajtrku nadaljevala pot v Casablanca. Prispela sva po približno dveh urah in pol.

Zadnja dva dneva mojega bivanja v Maroku pa sem se šel "vodno posloviti" od CAFC-a, kluba Tahiti, peščene plaže in slaščičarne. V Maroku sem doživel nekaj posebnega. S tem potovanjem se mi je izpolnila velika želja. Spočil sem se, spoznal novo kulturo ter življenje preprostih in bogatejših ljudi.

Tarik Jouhari, 7. A/9

MO100VI

VTIS IZ MAUTHAUSNA IN SALZBURGA

Parkirali smo na parkirišču pred Mauthausnom. Počasi smo odšli v notranjost Mauthausna na prireditve v spomin padlim taboriščnikom. Na prireditvi je pel naš pevski zbor. Tam so bili tudi učenci OŠ Cirila Kosmača iz Pirana, ki so tudi sodelovali na prireditvi. Ob koncu prireditve smo odšli v muzej. Tam smo videli grozne slike ljudi, ki so iz obupa prijeli električno žico. Potem smo šli v krematorij. Videli smo plinske tuše, zapore in kamnolom, kjer so delavci delali dan na dan pod prisilo. O grozotah Mauthausna nam je pripovedoval gospod Kravcar, ki je v taborišču preživel dve leti in pol. Po končanem ogledu smo se odpravili v podružnico Mauthausna v Gusen, kjer smo bili priča otvoritvi slovenske spominske plošče, potem pa smo se odpeljali v Salzburg. Sprehodili smo se po mestu, videli smo tudi Mozartovo rojstno hišo.

Ta dan je bil zelo zanimiv, čeprav smo videli veliko groznih stvari.

Maša Rebič, 8. b

Čeprav smo vstali že zgodaj ob štirih, se je splačalo. Najbolj me je motila vožnja, saj smo se v obe smeri vozili kar deset ur, a kljub temu smo preživeli lep in zanimiv dan. Koncentrationslager Mauthausen je veliko taborišče iz II. svetovne vojne. V njem so mučili in usmrtili več kot 100.000 ljudi. Videl sem plinsko celico, krematorij in kamnolom, v katerem so delali ujetniki. V taborišču je bilo ujetih veliko ujetnikov iz

različnih držav. Po proslavi smo se odpravili še v podružnično taborišče Gusen. To je podobno taborišče kot Mauthausen, le da je veliko manjše. Na poti domov smo se ustavili tudi v Mozartovem mestu Salzburg. To je lepo mesto. V njem smo si ogledali dvorec z velikim lepim vrtom in rojstno hišo Mozarta. Domov smo prišli pozno ponoči.

Jan Bohinec, 8. a

Na izletu mi je bilo zelo všeč. Šli smo v koncentracijsko taborišče Mauthausen. Tam smo videli grozovite slike iz tistih časov. Tam so ljudje trpeli. Ogledali smo si krematorije, plinske celice in zaporniške celice, mučilnice in kamnolom, kjer so zaporniki nosili kamnite bloke po kar 180 stopnicah. V Mauthausnu smo se udeležili tudi proslave v spomin žrtvam v taborišču. Nato smo se odpravili v Salzburg na ogled mesta. Ogledali smo si dvorec, park s palčki, cerkev in Mozartov kip. Domov smo prišli ob 22.00.

Rok Ličen, 8. a

ČEZ LJUBELJ NIKOLI VEČ

(zgodovinski esej)

Pozdravljeni, sem Luigi Brava, doma iz goriške dežele. Piše se leto Gospodovo 1315. Sem trgovec s soljo. Pred nekaj meseci, bila je že pomlad, sem se odpravil na Koroško prodajat sol. Ker sem hotel kar najhitreje dobro zaslužiti, sem se odločil, da se odpravim po najkrajši poti. Znanci so mi svetovali prelaz Ljubelj (Lewbel), češ da je to do Celovca najkrajša pot.

Pot me je vodila z Goriške na Kranjsko. Šel sem mimo Laibacha in Crainburga. Tam, kjer se Mošenik zliva v Bistrico, je teren postal precej napet. Vedel sem, da me čaka najtežji del poti.

Ko sem skozi ozko Šentansko dolino prišel ob vznožje ljubelske gore, me je obdala tesnoba. Okoli mene so se v večernem mraku vzpenjale mogočne gore, ena višja od druge. Moje oči kaj takega še niso videle.

Odločil sem se, da prespim v ljubeljskem hospicu. Oskrbuje ga skupina stiških menihov. Menihi so mi dali prenočišče in zelo dobro hrano. Oskrbeli so tudi mojega konja. Vse je bilo zastoj.

Po odlično prespani noči sem se zbudil v zasneženo jutro. Čeprav so me mnogi svarili, da je na Ljubelju sneg še spomladi, jim nisem hotel verjeti.

Ker sem po naravi zelo trmast človek, sem se kljub slabim vremenskim razmeram nekako odpravil na Ljubelj. Pot je bila zelo strma. Na nekaterih delih je bila zelo ozka in prepadna. Konj takrat ni hotel naprej in je močno rezgetal. Verjetno je bilo tudi žival zelo strah.

Naenkrat pa je začelo bobneti. Pogledal sem navzgor, od koder je prihajal grom. Proti meni se je valil snežni plaz.

Gmota snega me je s konjem vred zasula in prevrnila pod cesto. Po čudežu se mi je uspelo skopati izpod snega. Poiskal sem še konja, ki je ležal nekoliko nižje. Ko sem ga spravil na noge, sem opazil, da ima poškodovano sprednjo nogo. Začel sem klicati na pomoč, vendar me menihi pri Sv. Ani seveda niso mogli slišati.

Ko sem kot kup nesreče sedel pod zasneženo cesto, se je pred menoj pojavil neznani mož in mi pomagal pripeljati konja nazaj v hospic.

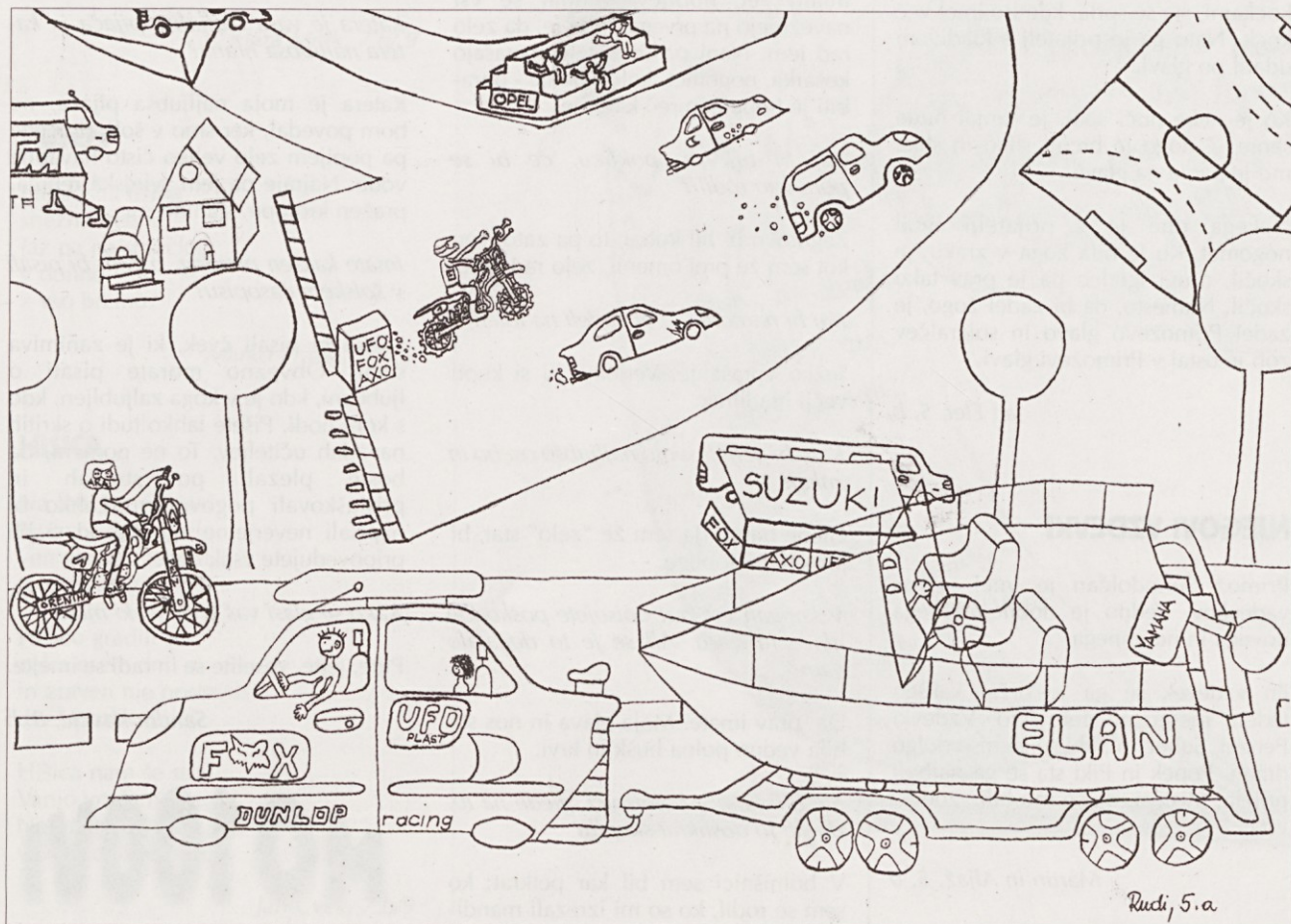
V hospicu sem ostal nekaj dni, dokler sneg ni vsaj malo skopnel.

Po skoraj tednu dni je bil moj konj popolnoma čil in zdrav, jaz pa dodobra poučen o gorskih nevarnostih. Ko sem se drugič odpravil na ono stran, na poti nisem imel težav. Vsaj tako hudih ne.

Ko sem prišel na Koroško, sem se najprej ustavil pri Sv. Lenartu. V cerkvi sem se zahvalil Bogu, posebno pa še Sv. Lenartu, da me je na poti ohranil pri življenju. Spotoma sem pred cerkvijo tamkajšnjim ljudem prodal nekaj kilogramov soli.

Nato pa sem se odpravil v Celovec. Tam so mi ljudje takoj pokupili vso sol, kajti bil sem eden redkih trgovcev s soljo, ki je v tem delu leta prišel v njihovo mesto. Rekli so mi, da naj še kdaj pridem. Veste, kaj sem jim odgovoril: "Čez Ljubelj me ne boste spravili nikoli več. Te poti ne ponovim za nobeno ceno!"

Luigi Brava (32 let)
alias Urška Kuhar 7. a/9

Srečanje s Primožem Suhadolčanom

PRIMOŽ SUHADOLČAN NA NAŠI ŠOLI

V četrtek, 2. oktobra leta 2003, nas je na naši šoli obiskal pisatelj Primož Suhadolčan.

Na zelo smešen način nam je pripovedoval o nezgodah z glavo, o tem, kaj je knjiga, da je naša ljubezen, kako se učiti – manj znaš – več veš in obratno, pa tudi o svojih knjigah.

K sebi na oder je povabil nekaj najbolj "nabritih" učencev, ki so opravili različne naloge, npr. kako reči puncu ljubim te v kitajščini.

Obisk se je malo zavlekel in trajal dlje, kot so pričakovali učitelji. Primož je ostal na šoli še nekaj časa, da se je pogovoril s šolskimi novinarji.

Martin Zaplotnik, 5.b

PRIMOŽEVE POŠKODBE

Primož Suhadolčan je pripovedoval o svojem otrostvu. Omenjal je tudi svoje poškodbe glave.

Ko sta se s prijateljem igrala z lego kockami, sta se sprla, kdo bo imel več kock. Nato ga je prijatelj s kladivom udaril po glavi.

Ko je neke noči spal, je sanjal hude sanje. Z nogo je brcnil sliko in slika mu je padla na glavo.

Nekega dne je s prijatelji igral nogomet. Ko je bila žoga v zraku, je skočil, drugi igralec pa je prav tako skočil. Namesto, da bi zadel žogo, je zadel Primoževo glavo in soigralčev zob je ostal v Primoževi glavi.

Jan Eler, 5. b

NJEGOVI VZDEVKI

Primož Suhadolčan je imel veliko vzdevkov. Vedno je dobil kakšnega novega in neumnega.

En vzdevek se ga je držal kakšen teden, mesec ali celo leto. Vzdevki Penzel, Suhec in Suhi sta se ga niso dolgo držali. Popek in Piki sta se ga najbolj prijela. Misliiva, da so mu bili vzdevki všeč.

Martin in Aljaž, 5. b

INTERVJU S PRIMOŽEM SUHADOLČANOM

Ali že razmišljate o pisanju svoje četrte knjige?

Knjigo že pišem, in sicer so to pravljice za mlajše otroke.

Kakšna je vsebina teh pravljič in kakšen je povod zanjo?

Da bi pisal pravljice za otroke, sem začel razmišljati zaradi mlajšega sina Petra. Vsak večer, preden je zaspal, je želel, da bi mu povedal pravljico. Zato sem se založil s Sneguljčico, Trnuljčico in z drugimi poznanimi pravljičami. Toda on mi je rekel samo: "Oči, te že poznam!"

Prosil me je, naj mu povem pravljico o luči, o "štumfu", o mizi. Tako je nastalo skoraj sto takih pravljič.

Vsebina je različna, vsebuje pa tudi veliko pogovornih besed, npr. prdnil, rignil. Zaradi teh besed je veliko ljudi pravilo, da bodo mladi pisatelji pokvarili slovensko mladino.

Kaj radi delate v življenju? Imate kakšen hobi?

Imam več hobijev, vendar se vsi navezujejo na prvega. In ta je, da zelo rad jem. Nanj pa se potem nanašajo košarka, nogomet, kolesarjenje - porabiti je treba namreč kalorije.

Kaj bi bili po poklicu, če bi se ponovno rodili?

Zagotovo bi bil kuhar, to pa zato, ker, kot sem že prej omenil, zelo rad jem.

Kaj bi naredili, če bi zadeli na loteriji?

Težko vprašanje. Verjetno bi si kupil večji hladilnik.

Kam bi peljali svojo najljubšo osebo in zakaj?

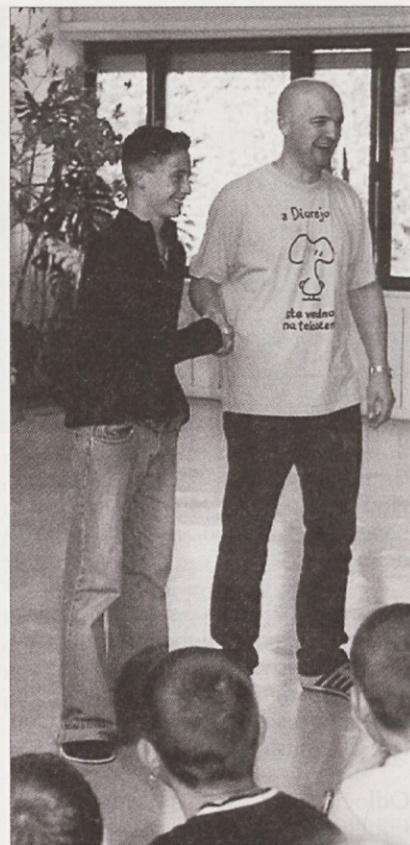
Glede na to, da sem že "zelo" star, bi jo peljal v toplice.

V knjigah večkrat opisujete poškodbe glave in nosu. Ali se je to dogajalo vam?

Da, prav imate. Moja glava in nos sta bila vedno polna bušk in krvi.

Ste bili kdaj v bolnišnici, glede na to, da ste jo dostikrat skupili?

V bolnišnici sem bil kar petkrat: ko sem se rodil, ko so mi izrezali mandl-

je, ko sem v Murski Soboti padel s spomenika, ko sem padel s kolesa in takrat, ko so mi operirali slepič.

Katera je vaša najljubša pijača in katera najljubša hrana?

Katera je moja najljubša pijača, ne bom povedal, ker smo v šoli, drugače pa popijem zelo veliko čisto navadne vode. Najraje pa jem svinjska rebrca, pražen krompir, slanino ...

Imate kakšen predlog, o čem bi pisali v šolskem časopisu?

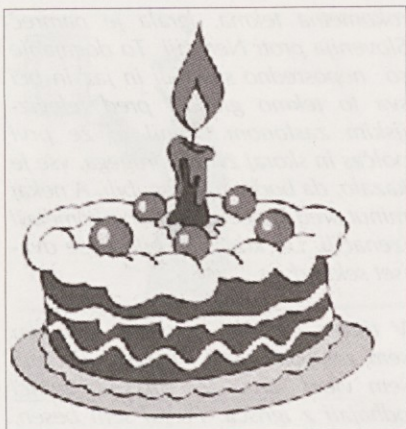
Lahko bi pisali čvek, ki je zanimiva stvar. Obvezno morate pisati o ljubezni, kdo je v koga zaljubljen, kdo s kom hodi. Pišete lahko tudi o skritih navadah učiteljev. To ne pomeni, da boste plezali po strehah in prisluškovali pogovorom. Lahko bi napisali neverjetne zgodbe, ki si jih pripovedujete vsak dan.

Kako se glasi vaš življenjski moto?

Pijte, jejte, veselite se in radi se imejte.

Sandra Kavčič, 8. b

MO100VI

SREBRNI OGRIZEK

Na nebu nočni srebrni ogrizek
je kdaj tako nizek,
da ti zadiši kot prigrizek.

Lahko pa je visok
kot nebesni obok
in sploh ne izgleda kot obrok.

Sredi zvezd sveti tudi poleti,
da nam je lepo živeti.
Človek mora srečo imeti
in najlepši ogrizek v noči ujeti.

A ta trenutek najdeš z leti.
Za srebrnim ogrizkom moraš stremeti
in vanj verjeti.

Klara Mrak, 7.b/9

PESEM

Prekrasna tišina,
snežna belina,
jaz pa na smučkah
v dolino
z vso brzino.

Marko Pravst, 7. b/9

HIŠICA

Na lepi sončni jasi
lesena hišica stoji,
ven gledajo fantiči,
to mali so graditelji.

Hišico gradili so
celih osem dni
in zraven nje postavili
dve opazovalnici.

Hišica nam še stoji.
Vanjo vračamo se vsi.
Na opazovalnici
vidi se na vse strani.

Jan Cvek, 7.b/9

MOJ KOTIČEK

Moja soba je velika,
a je pospravljena kot se šika.
Name čaka noč in dan,
ko se potepam tu in tam.

Zvezki, knjige in igrače,
muček, ki po kavču skače,
čakajo me vsi zvesto,
dokler noč ne pade na zemljo.

Zvečer pa vse se umiri,
medved moj trdo že spi.
V posteljo uležem se še jaz,
dokler me ne zbudi budilke glas.

Kaja Koprivnik, 7. b/9

SONCE

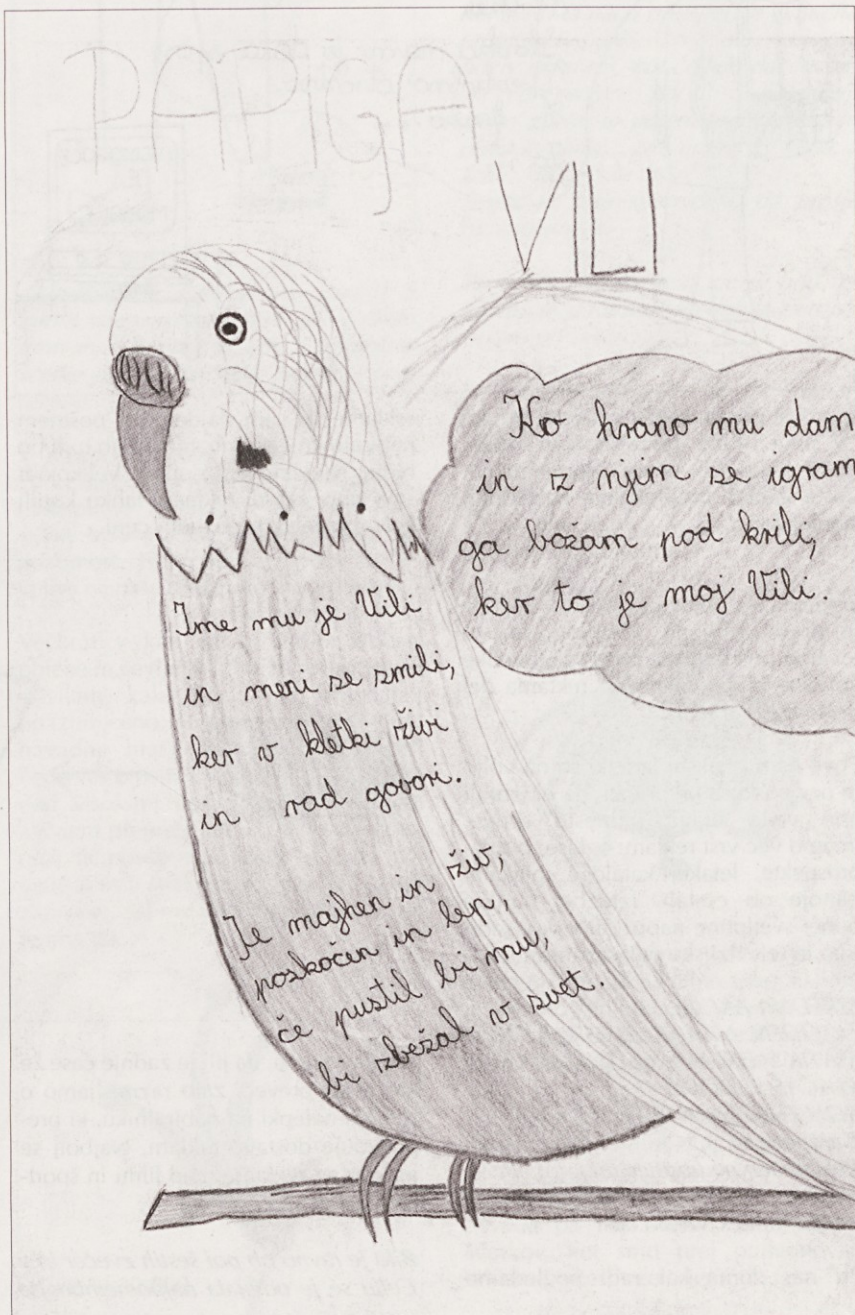
Sonce vzide,
nič ne reče,
samo peče.

Otroci v vodo,
starši v sobo,
hladna senca pomiri.

Zjutraj vstanem,
grem na plano,
sonce pohiti za mano.

Ves dan sije,
zvečer se ulije,
dež naravo umije.

Manca Mirt, 7.b/9

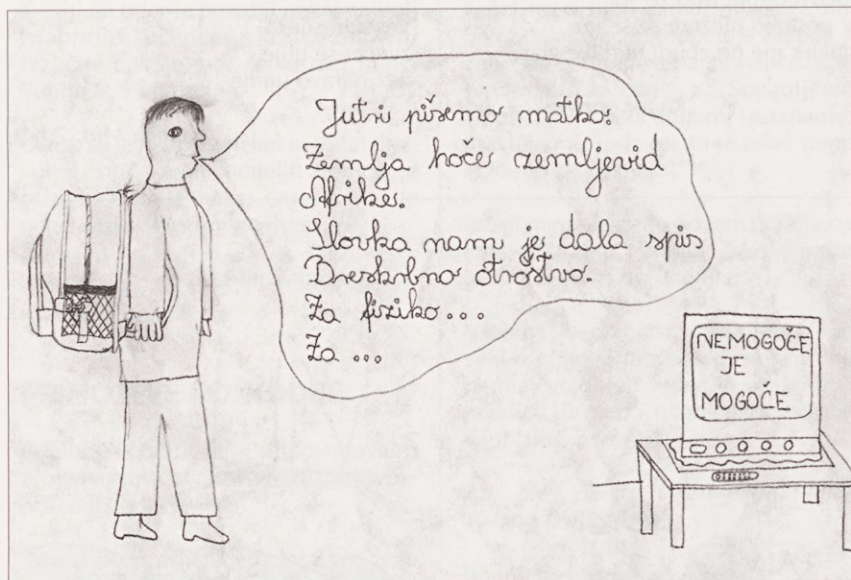

Reklame

Bi radi vse vedeli, a ne marate šole;
bi bili radi informirani, a ne berete časopisov;
bi imeli radi snežnobelo polt, a ste se rodili črnim staršem;
bi bili radi geniji, pa čeprav je v vaši glavi slama,

POTEM JE ZA VAS LE ENO ZDRAVILO: REKLAME

(Pred uporabo natančno preberite navodilo. O tveganju in neželenih učinkih se posvetujte z zdravnikom ali farmacevtom ...)

V 7.a in b razredu smo pri pouku slovensčine razmišljali o reklamah. Kako jih učenci sprejemamo, boste lahko prebrali na naslednjih straneh.

Reklama se pojavlja povsod. Nastala je pred približno 150 leti, ko so tovarne prvič začele proizvajati velike količine blaga. Danes je reklama del poslovnega trženja.

Pove nam, kakšni izdelki so na voljo in nas poskuša prepričati, da bi izbrali eno vrsto blaga namesto druge. Imamo več vrst reklam: oglase, pisma, prospekte, letake, kataloge, plakate, panoje ob cestah, izložbe, darilne bone, svetlobne napise, filmsko, radijsko in televizijsko oglaševanje.

**IZREDNA AKCIJA,
UGODEN NAKUP ZIMSKIH PNEVMATIK V DELAVNICI GUMASPUŠA!
PLAČAŠ 5, DOBIŠ 4!
POHITITE, ZIMA JE ŽE TU!**

Garancije ni.

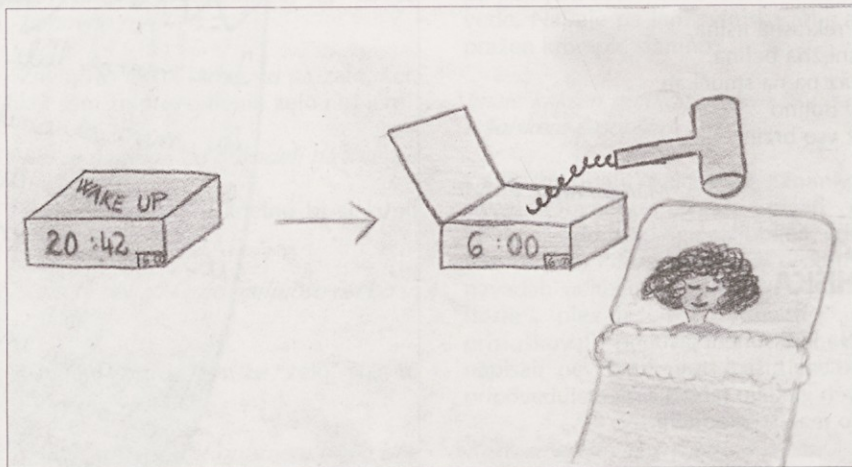
Reklamacij ne upoštevamo.

Direktor: Pepe Krivafeltna

Zanj: Franček Ventilček

Pri nas doma kar radi pogledamo

reklame, ki jih najdemo v poštnem nabiralniku, spremljamo pa jih tudi po radiu, televiziji in časopisu. Velikokrat smo prav zaradi reklame lahko kupili želeni izdelek po ugodni ceni.

Zdi pa se nam, da jih je zadnje čase že kar malo preveč, zato razmišljamo o rumeni nalepki na nabiralniku, ki prepoveduje dostavo reklam. Najbolj se jezimo na reklame med filmi in športnimi prenosi.

Bilo je ravno ob pol šestih zvečer in v Celju se je odvijala najpomembnejša

rokometna tekma, igrala je namreč Slovenija proti Nemčiji. To dogajanje so neposredno snemali in jaz in oči sva to tekmo gledala pred televizijskim zaslonom. Minil je že prvi polčas in skoraj že pol drugega, vse je kazalo, da bodo naši izgubili. A nekaj minut pred koncem so naši rokometarji izenačili. Do konca je bilo le še dva-set sekund in ...

V tistem najbolj napetem trenutku sem zagledal napis OGLASI. Po njih sem videl samo še, kako so igralci odhajali z igrišča. Postal sem besen, očeta pa vam raje ne bom opisoval.

Potolažimo se, da reklama prinaša denar in da brez nje ne bi česa vedeli.

Meni so vseč tiste reklame, ki ne pokažejo in ne povedo vsega, da potem razmišljam, kaj bi to bilo. Všeč mi je tudi, če ima reklama parolo ali slogan. Butaste pa se mi zdijo nekatere reklame iz Top shopa.

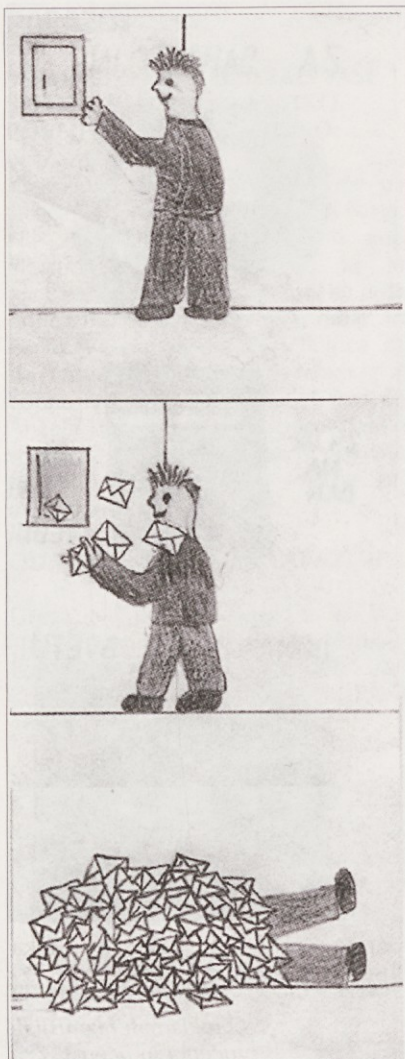
Reklame so stalne spremljevalke našega vsakdanjega življenja. Z njimi smo prav bombardirani in se jim skoraj ne moremo izogniti.

Mnogo reklam je dolgočasnih, za nekatere se mi zdi, da nas poneumljajo ali pa so preveč vsiljive. Oblikovalci reklam kdaj tudi presežejo meje dobrega okusa.

Po drugi strani pa tako najlažje dobimo informacije o novostih in

izboljšavah. Včasih nam prihranijo čas pri iskanju določenega izdelka. Nekatere reklame pa nas tudi zabavajo, saj so včasih prav duhovite.

Reklama je zanimiva, če je domiselna, nekoliko drugačna. Tudi pismo nosi nas vsak dan zasujejo s kupom reklamnih letakov.

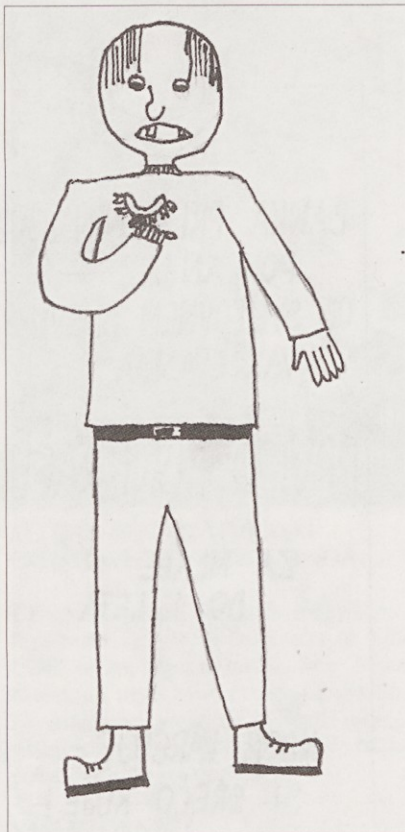

Te letake preletim mimogrede, so pa velikokrat zelo uporabni, saj slike lahko uporabimo za izdelavo plakatov, okraševanje zvezkov itd. Jaz se najraje "lotim" reklam z oblekami, kozmetiko in podobno.

Ne glede na vse, je glavni namen reklam prodaja izdelkov in zaslužek. In kljub velikemu številu ljudi, ki reklam ne marajo, se vedno najde kdo, ki kupi izdelek prav zaradi reklame. Naš pregovor pravi: "Vsake oči imajo svojega malarja".

Name osebno reklame močno vplivajo, saj kar dosti reklam, zlasti televizijskih, vzbudi mojo pozornost. Če imam možnost, jih rada preizkusim.

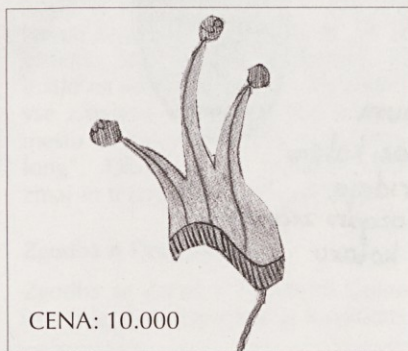
Prišel je čas, da vam predstavimo zobno ščetko prihodnosti. Ima neverjetne učinke. Vse zobne obloge v hipu odstrani, saj deluje na osnovi magnetne sile. To pomeni, da samo z dotikom zob aktivirate magnetno silo, ki seveda neboleče odstrani umazanijo. Učinek je zagotovljen, saj je ta izdelek zasnoval laboratorij Oral-B.

Uporaba te ščetke vam podari 5 minut dragocenega časa pri vsakem umivanju. Vendar pozor. Uporabo te ščetke ne priporočamo ljudem s protezami.

Včasih prelistam kakšne časopise, revije ... in v vseh kaj predstavljajo, reklamirajo izdelke. V njih so lepe, velike barvne slike, ki takoj pritegnejo pozornost. Naj poudarim, da to ne vpliva na naše družinsko nakupovanje.

Večkrat v kaki reviji vidim dobre obleke in čevlje in ko si že ravno predstavljam, kako bi v njih izgledala, opazim ceno. In spet smo tam! Ene navadne hlače stanejo 20.000 sit! Lepo vas prosim?! Najprej se razjezim nad visokimi cenami, potem pa se začnem prepričevati, da te hlače tako niso nič posebnega. Kljub temu da me cene včasih šokirajo, raje vidim, da so zapisane, saj me večkrat postavijo na realna tla.

Bilo je nekoč, ko so po televiziji vrteli reklame z neumno vsebino. Posledice tega so bile milo rečeno komične. Vrteli so reklame za neka modna ličila. To je sestro kar prikovalo k TV zaslonu. Reklame še ni bilo konec, sestre pa že ni bilo več v dnevni sobi. Bila je nekje v drugem delu stanovanja, kjer je že vključila plan A, nenehna vprašanja: "Ali mi boš to kupila, to je modno, vse moje sošolke imajo to šminko ..." Bla, bla, bla, vse sošolke! In to v tretjem razredu! Neverjetno!

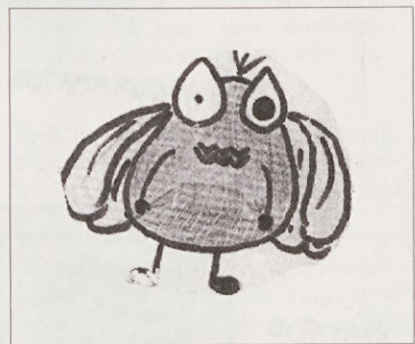
"Neverjetno, kako se svet spreminja!" si je gotovo mislila mami. "Mi smo v tretjem razredu prosili za razne frnikule in podobne igračke, zdaj pa tole!"

Ker sestri ta načrt ni uspel, je vključila program B: poskus pri očetu. A njegov odziv je bil tak, kot če kdo da slovenski reprezentanci gol ali če v kuhinji zavre mleko in potem lonec piska in piska in piska... No, enkrat že neha, a samo, če ga kdo utiša. Sestra je tako sprevidela, da prošje nimajo smisla.

Po naključju, ne vem, če je bilo res naključje, pa je šminko dobila za rojstni dan od sestrice.

Po nekaj mesecih sem v reviji opazila zelo dober mobilni telefon. Sedaj bom jaz počasi vključila program A...

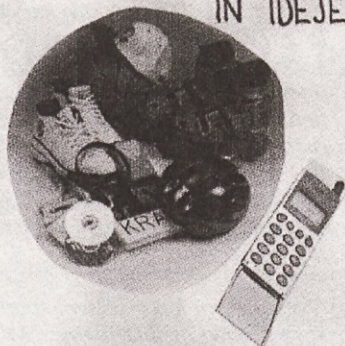
Reklame mnogo ljudi sprejema kot Rogačnice ščurke, ki jih takoj, ko jih opazimo, odpravimo.

Poglejmo na primer televizijo. Če gledamo film ali nadaljevanko, ki nam je izredno zanimiva, pa se vmes vrinejo reklame, to deluje kakor nevihta na jasn dan, ki je ni nihče vesel.

Jaz kdaj pa kdaj rad pogledam kakšno reklamo, da vidim, kaj se dogaja v svetu trgovanja in kakšne izdelke imam možnost kupiti v trgovinah. Seveda pa me preveč teh ogabnih ščurkov, kot smo prej poimenovali reklame, včasih zelo jezi.

URESNIČENE ŽELJE
IN IDEJE

ZA VARNO PRIHODNOST

BANKA PRIJAZNIH LJUDI
POKLANJA
OB SVETOVNEM DNEVU
VARČEVANJA

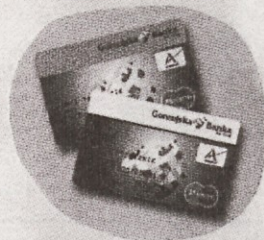
PRVI OSEBNI RAČUN

ZA MLADE
DO 16. LETA

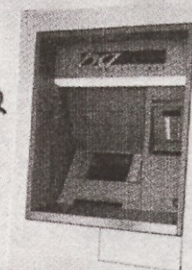
KDOR VARČUJE -
SI SREČO KUJE!

31. OKTOBER

ZA SAMOSTOJNE

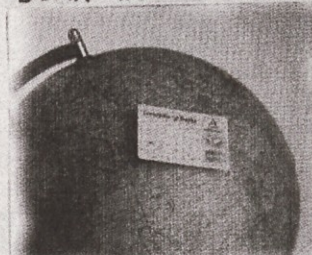

24 UR
NA
DAN

VSE
DNI
V
TEDNU

DOMA IN PO SVETU

Nekateri ljudje so od reklam prav odvisni. Spremljajo jih povsod in takoj, ko najdejo kaj zanimivega, odhitijo v trgovino in so pripravljeni odšteti včasih nemalo denarcev za

reklamni izdelek. Seveda si to lahko privoščijo ljudje z več denarja pod palcem, ki jim ni treba skrbeti, kako bodo preživeli čez mesec. Veliko pa je navadnih smrtnikov, ki si kaj takega ne

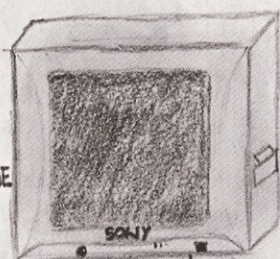
morejo privoščiti, saj bi taka obsedenost družino uničila.

O reklamah razmišljali učenci in učenke 7. a

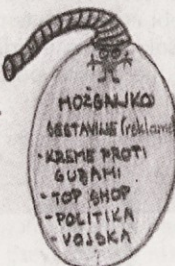
STROJ ZA "PRANJE MOŽGANOV"?

nujno je
PREKUHAVANJE
MOŽGANOV

PREDAL

LOPUTA
skozi katero
pridejo
možgani zavrženi
v košaru

GUBAČ, stroj, ki
možgane ponovno
zguba

PARAZITI

VSEM, KI ŠE NISO OBISKALI VAŠE SPLETNE STRANI, NA KRATKO POVEJTE VAŠO ZGODOVINO:

Klemen: Začelo se je tako, da sta Grega in Anže želela ustanoviti bend. Na začetku sta imela samo eno akustično kitaro in škafo, ki je nadomeščal bobne. Kmalu sta se jima pridružila basista Urban Lombard in Perko. Potem pa me je učiteljica za slovenščino vprašala, ali bi lahko igral bobne na šolski proslavi. Šel sem do Anžeta in ga vprašal, če bi me lahko spremljal na kitari. Tako se je pojavila skupina Paraziti. Dobili smo se pri meni doma in začeli igrati.

OD KOD IDEJA ZA IME PARAZITI?

Grega: Najprej smo bendu želeli dati angleško ime, pa se vsi niso strinjali. Potem smo mu mislili dati ime Knedlou štruklji, kasneje pa smo dobili idejo za Parazite.

IMENA VAŠIH ČLANOV?

Klemen: Poje Alex Mali, Grega Oranič je back vokal in bas kitara, Anže Oranič kitara, Klemen Bohinc je za bobni, skrbi pa tudi za razne efekte.

ALI RAZMIŠLJATE O NOvem PROJEKTU, MOGOČE ZGOŠČENKI?

Grega: Zaenkrat se pripravljamo na razne nastope v barih in študiramo komade. Za CD rabimo več izkušenj.

Klemen: Za CD je še malo prezgodaj, moramo še malo vaditi z Aleksom, saj je šele prišel v bend. Pa še denar rabimo za izdajo CD-ja.

KDAJ BOSTE IMELI NASLEDNJE KONZERTE?

Klemen: Ja, zdaj ... Recimo, zdaj smo katerega? 28.? Ne, 25.. V maju bi pa že lahko imeli kakšen koncert v dvorani v Križah.

IMATE VELIKO OBOŽEVALK?

Grega: Jaz trenutno ne vem, katere so naše oboževalke, tudi ne vem, koliko jih imamo, ne vem, katera mi je všeč. Vse so dobre ... SMEH!

KOLIKOKRAT NA TEDEN VADITE?

Klemen: Na začetku, ko so bile počitnice, smo imeli vaje vsak dan, saj jih imamo še zdaj, če so počitnice. Drugače vadimo konec tedna, ob sobotah, ob nedeljah je čas za počitek.

ALI RAZMIŠLJATE O ŽENSKI PREDSTAVNICI VAŠEGA BENDA?

Grega: Smo že večkrat razmišljali. Poizkusili smo z dvema, ena je bila Urša Teran, druga pa je bila Neža Krese, pa nista bili za to zvrst glasbe. Ne predstavljam si, da bi imeli punco v bendu, mogoče back vokal, da bi pa vokal pela, to pa ne.

VAŠI VZORNIKI?

Grega: Naši vzorniki so Off Springs, Nofix, Blink, Zabljena generacija, Metallica, Metallica, Green day ...

KATERI OD VAŠIH KOMADOV VAM JE NAJLJUBŠI ?

Grega: Meni osebno je najljubši komad Dej poglej, drugače pa pesem skupine Blink – All the small things.

Klemen: Tudi meni je všeč Dej poglej. Če bi pa izbral najboljši komad, bi bil to Ples za naju. Je malo miren, malo nažiga, tako da mi je kar všeč.

*Intervju sta zapisali
Urška Kuhar, 7. A/9
in Petra Meglič, 7. B/9*

DRAGONBALL – RISANKA

Predstavil vam bom risanko Dragonball. Risanka je zelo zanimiva, saj je fantazijska, in je ena najbolj popularnih risank v Sloveniji in drugod.

Goku, ki je v tej risanki glavni junak, je zelo močan, ima dobre prijatelje in vedno reši vse težave na svetu.

Rad bi vam povedal še nekaj o zgodovini Dragonballa. Dragonball izhaja iz skupka stripov Journey to the West (Potovanje na Zahod). Avtor te risanke je Akiri Toriyami. Na televiziji se je prvič predvajala 16. februarja 1986. Risanka Dragonball ima 153 delov po 25 minut.

Beseda dragonball v prevodu pomeni zmajeva krogla. Zmajeve krogle prihajajo iz planeta Nemeck in jih je sedem. To so oranžne krogle, ki imajo na sebi več zvezdic. Ko zbereš vse zmajeve krogle, jih daš na eno mesto in zakličeš: "Pridi ven Shen-long". Takrat se bo prikazal velik zmaj in ti izpolnil katerokoli željo.

Zgodba o Dragonballu

Zgodba se začne s 14-letnim Gokujem (njegovo pravo ime je Kakkorat).

Na zemljo je prišel, da bi pobil vse zemljane.

Zaradi udarca v glavo je izgubil spomin in zato svoje naloge ni izpolnil. Na zemlji ga je našel dedek Gohan in ga poimenoval Goku. Goku se ob polni luni spreminja v ubijalsko opico veliko kot nebotičnik, vendar se tega ne zaveda.

Tudi v risanki Dragonball imajo nebesa in pekel. Bog zemlje je Kami-sama, Bog King Yama pa odloča, kdo bo šel v nebesa oziroma v pekel.

Pomembno vlogo v Dragonballu odigra tudi deklita Bulma. Najprej se spoprijatelji z Gokujem, nato pa oba spoznata Crlina, Yamacha, Puarja, Oolonga in ostale klateže.

V spomin na dedka Gohana, ki ga je Goku nevede ubil ob transformaciji v opico, hrani zmajevu kroglo s štirimi zvezdicami, ki je pripadala dedku. Na koncu Dragonballa se Goku poroči z ljubko deklito Chi-Chi.

Ta risanka mi je zelo všeč.

Jan Eler, 5. b

MLADINSKI PEVSKI ZBOR

V našem pevskem zboru pojemo pretežno dekleta od petega do sedmega razreda. Med nami pa je tudi en fant.

Naši zborovodkinji je ime Simona Zupan. Včasih mora imeti kar jeklene živce, da se spopade s pubertetniki, kot smo mi. Ima zelo dober posluh in se trudi, da bi vse svoje pevske sposobnosti kar najbolje prenesla na nas. Kadar nam pri pesmih, ki jih pojemo, ni kaj všeč, se pogovorimo in skupaj rešimo problem.

Pojemo različne vrste pesmi: od afriških, ljudskih, borbenih, čustvenih, pa tja do raznih uspešnic, kot je na primer pesem iz filma Titanic, ki jo poje Celine Dion. Zapojemo pa tudi kakšno pesem z Evrovizije, a zaenkrat te pesmi pojemo le za sprostitve.

Vaje navadno potekajo dvakrat tedensko. V sredo jih imamo eno šolsko uro, v petek pa dve šolski uri. Pred nastopi imamo vaje pogostejše, kajti potrebno je podrobno zrežirati vsak del našega petja.

Naš prvi letošnji nastop je bil v tržiškem muzeju. To je bil prvi nastop brez lanskih osmošolk. Teh osem deklet ni več na naši šoli, vendar tudi letos pojejo pod vodstvom Simone

Zupan. Ustanovile so namreč svoj zbor, imenovan Ignis, kar v latinskem jeziku pomeni ogenj, me pa se jim bomo lahko pridružile, ko končamo osnovno šolo.

Čeprav smo izgubili nekaj pevk in pevcev, se še vedno dobro držimo.

Tudi letos smo, tako kot lani, odšli čez vikend v Bohinj, kjer so potekale intenzivne pevske vaje. To seveda pomeni, da smo veliko ur na dan preživeli oziroma presedeli na stoli, kjer smo se s petjem trudili po najboljših močeh. Trdo delo je seveda obrodilo sadove. Naučili smo se kar nekaj novih pesmi, zraven pa še uživali.

Ker smo se čez celo leto trudili, smo bili povabljeni v nekdanje koncentracijsko taborišče v Mauthausnu, kjer naj bi v spomin padlim taboriščnikom zapeli nekaj pesmi.

Vsi smo veseli, da pojemo v pevskem zboru, kajti naš trud je poplačan in počasi postajamo vedno bolj znan pevski zbor, kar se je izkazalo že s samim povabilom za nastop v tujini.

Hvala vsem, ki nas podpirate, predvsem pa se zahvaljujemo naši učiteljici Simoni Zupan, kajti brez nje in našega skupnega truda nam ne bi uspelo.

Adisa Burzić, 7.a

MNENJE O FILMU NA PLANINCAH

MANCA MIRT, 7. B/9

ZELO DOBER FILM, le naslov je malo čuden.

KLARA MRAK, 7. B/9

Igralci so slabo igrali, film sploh nima vsebine, ZELO ZANIČ FILM!

TJAŠA KOCJAN, 7. B/9

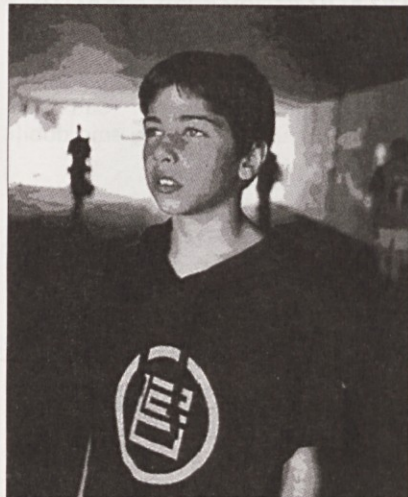
ZELO DOBER FILM, samo igralci so premalo govorili.

UČITELJICA ANDREJA POLANŠEK

Dobro so igrali.

KATARINA JAZBEC, 7. B/9

Film je dober za najstnike. Ko si ogle-

DERGI IN ROZA V KRALJESTVU SVIZCA – FILM

Z novinarskim krožkom smo si ogledali film Dergi in Roza v Kraljestvu svizca. Film mi je bil zelo všeč. Mogoče ni bil tako zelo smešen, kot sem pričakovala, vendar je bil za Slovenijo kar dober. Igralci so bili odlični. V filmu me je mogoče malo motil tisti duh, ki je nekaj časa nagajal Dergiju in Rozi, saj se mi ni zdel smešen, pač pa nepotreben. Šele na koncu smo gledalci lahko izvedeli njegovo zgodbo. Nerazumljivo se mi je zdelo, zakaj se je Dergi tako izogibal poroke s svojo punco. Ko je prišel z gore, pa je z njo želel imeti otroke. Če bi imela priložnost, bi si film z veseljem ogledala še enkrat. Po končani filmski predstavi smo se pogovarjali z igralcema filma Dergijem in Rozo.

Zgodba

Dergi je strokovnjak za svetovanje na radiu. Nasveti, ki jih daje, so seveda totalno blazni. Sam ves čas beži pred

Bibo, žensko, koroško Slovenko, ki se hoče poročiti z njim, on pa se še ne počuti dovolj zrelega za zakon. Roza je socialni delavec v zavodu za osirotele otroke. Rešiti hoče večjo skupino različno starih otrok, ki se jim obeta, da bodo zaradi denacionalizacije ostali brez doma. Z novim lastnikom se domeni, da v enem mesecu zbere denar za odkup stare graščine, v kateri so otroci živeli doslej. Pojma nima, kako mu bo to uspelo. Spomni se svojega starega prijatelja iz amaterskega gledališča.

Ko pride prosit Dergija za posojilo, ta ravno najde rešitev za svoje težave. Šel bo za oskrbnika v planinsko koč. Tam ga Biba ne bo našla, saj ima strah pred višino in zato ne hodi v gore. Prepriča Rozo, da se mu pridruži. Posel je odličen, dela malo, denarja veliko, vmes pa lahko počneta za denar še kaj drugega: naštudirata predstavo, ki jo bosta prodala teatrom in televiziji. Dergi se na radiu zlaže, da gre na Islandijo, kamor mu zares sledi zaljubljena Biba.

Zanimiva vsebina, ali ne? Vas zanima,

kaj se je zgodilo potem? Roza in Dergi se odpravita v planine, kjer sta oskrbnika planinske koč. Obiskovalcev ni prav veliko, a med njimi so prav zanimivi. Obiščejo ju prav seksi mladenke iz glasbene skupine. Katere? Vas zanima? Potem si morate ogledati film.

Petra Meglič, 7. b/9

daš film, veš, da "čefurji" niso tako slabi.

JAN PERKO, 7. A/9

Dobro so igrali, ampak FILM JE PA BREZVEZEN.

KATJA HROVAT, 7. A/9

Dobra igra, FILM PA NEKAJ SREDNJEGA.

DRAGANA BOJIČ, 7. A/9

KUL FILM, ker je bilo veliko "kronči-kronči".

LUCIJA JAZBEC, 7. B/9

Povprečen film, dober za Slovenijo.

MARKO PRAVST, 7. B/9

FILM JE ŠE KAR DOBER. Igralci so dobro igrali.

SERGEJ ZUPAN, 7. B/9

COOL!!!

TARIK JOUHARI, 7. A/9

SLAB FILM, ampak dobri igralci.

ANJA FAFLIK, 7. B/9

FILM ODLIČEN, čuden naslov, igralci so dobro igrali, čeprav niso bili lepi.

MOJE MNENJE

Film mi ni bil všeč. Ocenila bi ga z oceno 5 od 10. Igralci so sicer še kar dobro igrali, ampak vsebina je bila zanič. Mislila sem, da bo film boljši, tako da sem bila na koncu kar malo razočarana.

Petra Meglič, 7. B/9

RECEPT ZA ZABAVNO POPOLDNE

Sestavine:

koš dobre volje,
nekaj dobrih prijateljev,
prostor in igrišče,
brentača,
glasbeni stolp ali radio z nekaj dobri-
mi CD-ji,
odsotnost staršev,
dobra hrana in pijača,
pamet.

JE AGATA ČAROVNICA

(Ivan Tavčar)

Pri pouku zgodovine in slovenščine smo govorili o trpljenju, ki ga je v srednjem veku inkvizicija v Evropi prizadela tisočim ženskam pa tudi moškim z lovom na čarovnice.

Ajda in Ana pa sva se te teme lotili predvsem za zabavo. Pripravili sva čarovniški test in zapisali, kakšne vraže še krožijo med ljudmi v XXI. stoletju

Čarovniški test

Ali verjameš v čarovnice/ke?

DA NE

Če bi imel/a možnost, ali bi bil/a čarovnik oz. čarovnica?

- a) Ja, takoj!
- b) Bi moral/a še premisliti.
- c) Zakaj le? Brez veze!

V razred ste dobili novo osebo, ki ti je zelo všeč, prijateljica pa ima knjigo urokov.

- a) Seveda, čaranje je odlična zamisel!
- b) Mogoče ... poskusiti ni greh.
- c) Čaranje? Ne, hvala. Ne verjamem v take bedarije!

Prijatelj ti je povedal, da mu je uspel urok. Ti:

- a) Absolutno mu verjameš.
- b) Sočustvuješ z njim.
- c) Umiraš od smeha!

Kar naenkrat se ti začnejo dogajati nemogoče stvari. Na kaj najprej pomisliš:

Priprava:

Nekako prepričaj starše, da imajo sestanek za starše, in povabi nekaj prijateljev in prijateljic. Nato jih povaljaj v košu dobre volje in jih spravi še na škropljenje z brentačo. Vklopi glasbeni stolp ali radio ter zavrti super zmes v ritmu sambe. V to zmešnjavo zlij nekaj pijače in naredi kakšen super brezalkoholni koktajl, zraven koktajla pa kakšen super sladoled. Nato je zmes tvojih prijateljev in prijateljic pripravljena za žur do poznih ur ... Žal le do takrat, ko se tvoji starši vrnejo domov!

Urška Kuhar, 7. a/9

- a) Gotovo me je kdo uročil.
- b) Preveč sem pod stresom. Sprostiti se bo treba.
- c) Še vsakemu se je zgodilo kaj čudnega.

V šoli se ustanavlja nov čarovniški klub. Se mu pridružiš?

- a) Definitivno sem za!
- b) Imam malo pomislekov.
- c) Le kdo bi se pridružil taki trapariji?

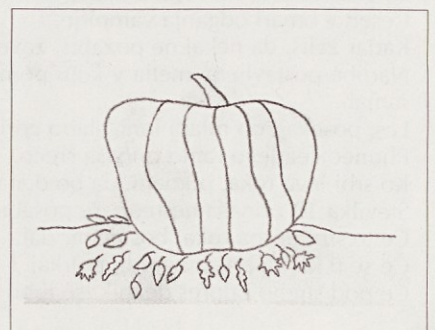
Ali rad/a gledaš filme o čarovnicah?

- a) To so moji najljubši filmi!
- b) Odvisno od razpoloženja.
- c) Raje že ob osmih zvečer zaspim! *Na rojstnem dnevu, na katerega si povabljen, boste klicali duhove, in to natanko ob polnoči.*

- a) Takoj sem za!
- b) Mogoče bo zabavno.
- c) Živi dolgočas.

Mami ti pove, da je bila tvoja pra, prababica osumljena čarovništva, poleg tega pa kasneje v njeni stari hiši najdeš skrivno sobo, za katero ne ve nihče. Kako bi odreagirala?

- a) Super! Torej imam tudi jaz mogoče malo čarovniške krvi!
- b) Povsem sem zmeden/a.
- c) Moja pra, pra babica je bila očitno nekoliko zmešana!

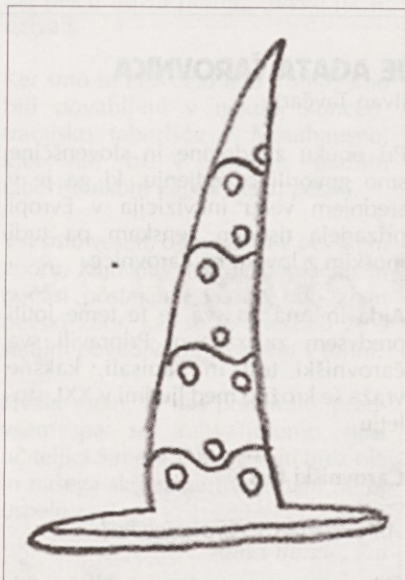

Učenci z odgovori B – OBIČAJNI LJUDJE:

Ti si človek, ki se raje drži realnih tal. Odvisno je tudi od razpoloženja – se ti ne zdi? Tvoje razmišljanje: kakšne čarovne novitete ne škodijo, a resno se s tem raje ni bi ukvarjal/a. Po svoje je tako tudi najbolj prav.

Učenci z odgovori C – IZGANJALCI ČAROVNIC:

Si čisto nasprotje čarovnic in vse to se ti zdi povsem nesmiselno; sicer ne vem zakaj, ampak – odločitev je v tvojih rokah!

Za šalo si poskusil/a čarati in ti je nepričakovano uspelo. Kako odreagirash?

- Vedel/a sem, da mi bo uspelo.
- Presenečen/a sem.
- To je le naključje!

ČE SI TEST REŠIL, PREŠTEJ, KATERE ODGOVORE SI V NAJVEČJI MERI OBKROŽEVAL IN UGOTOVI, V KATERO SKUPINO SODIŠ.

Učenci z odgovori A – ČAROVNICE IN ČAROVNIKI:

Uuuu! Očitno si nadarjen/a za čarovništvo, saj te to zelo privlači! Mislim, da rabiš le še čarobno palčko in kak urok in že lahko čarash! Splačalo bi se poskusiti!

Urok: ČAROVNA VRTNICA

Star germanski urok, s katerim bomo privabili moškega ali žensko svojih sanj, sem našla v zelo starih bukvah. Čeprav torej ni moja originalna zamisel, ga objavljam zato, ker je tema za nas silno pomembna. Želim vam veliko sreče!

POTREBUJEMO
rdečo in belo vrtnico;
zvitke papirja;
koder svojih las;
majhen kos rožnatega traku.

POSTOPEK

Vzamemo vrtnici, ki še nista čisto odprti, najboljše takšni z bogatim vonjem, kakršne so bele Mme Hardy ali Boule de Neige in rdeče Souvenir de Docteur Jamain ali Cardinal de Richelieu. Na zvitek papirja opišemo idealnega partnerja, ki ga želimo osvojiti. Zvitke ovijemo okoli kodra svojih las. Vrtnici prerežemo na dvoje. Belo polovico damo na rdečo in ju ovijemo z zvikom papirja in kodrom las. Polovici zvežemo z rožnatim trakom, ju poljubimo, potem pa vržemo v tekočo vodo, na primer potok ali vodomet. Drugi polovici vrtnic zakopljemo v zemljo in prosimo Venero, da urok blagoslovi.

*Ajda Koprivnik
in Ana Hrovat, 7. b*

Za manj poučene je tu nekaj vraž:

Če gre črn maček čez cesto, bo nesreča.
Če se ti razbije ogledalo, boš 7 let nesrečen.
Če razbiješ kozarec, ti to prinese srečo.
Če se pogovarja množica žensk, bo dež.
Če sedi na vogalu mize, se ne boš poročil-a.
Če srečaš belega konja, bo kmalu nedelja.
Če ti pikapolonica prileti na roko in ti odleti s konice prsta, si lahko nekaj zaželiš in to se bo izpolnilo.
Če najdeš 4-peresno deteljico, se ti bo izpolnila želja.
Če se ti kolca, pomeni, da te nekdo obrekuje ali pa misli nate.
Kadar se ti odveže vezalka sama od sebe, pravijo, da nekdo misli nate.
Ko prva kukavica spomladi zakuka in če imaš denar, boš celo leto bogat.
Če vidiš dimnikarja, se primi za gumb in izpolnila se ti bo želja.
Ženska, ki sedi na vogalu mize, ne bo nikoli imela otrok.
Česen v omari odganja vampirje.
Kadar želiš, da nekaj ne pozabiš, zaveži robec na vozle.
Narobe postavljena metla v kotu pomeni zapomniti si vse, kar se je zgodilo v sanjah.
Les, posekan ob mladi luni, slabo gori.
Pljunec čez levo ramo prinaša srečo.
Ko srbi leva roka, pomeni, da bo denar.
Številka 13 prinaša nesrečo, še posebej, če je to v petek.
Če te srbi desna roka, boš denar dal.
Če se ti kaj dobrega naredi, potrčaj 3-krat na les.
Če pod streho odpreš dežnik, se ti bo zgodila nesreča!

Ugotovite, kateri je vaš magični kamen:

Poglej mesec, pod katerim si rojen/a, poleg njega je narisana tvoj magični kamen:

JANUAR:	smaragd
FEBRUAR:	hematit
MAREC:	žad
APRIL:	opal
MAJ:	safir
JUNIJ:	mesečev kamen
JULIJ:	rubin
AVGUST:	diamant
SEPTEMBER:	ahat
OKTOBER:	jaspis
NOVEMBER:	biser
DECEMBER:	oniks

ŠOLSKE ZAPOVEDI

Veruj le v tistega boga,
ki v torbi zate plonkec ima.

Ne kolni! Psovki pri slovenšini ni,
a pri angleščini tršica zaradi
njih trpi!

Ne uči se, kolikor se da,
saj kdor manj uči se, več velja.

Spoštuj klepetanje
ter druge takšne veze,
saj le po njih se med uro kam
prileze.

Plonkaj, ker boš dobre volje
in upaj, da bo tršica zaspane volje.

Prepisuj!
Ker dekle bolje zna,
naj ti domačo nalogo za
prepisati da!

Ne jezikaj, ker bo učiteljica slabe
volje in beležka bo kot posejano
polje.

Ne laži!
Svet je požrl veliko reklame,
in še resnic tršica ne verjame!

Ne želi si prijateljevega dekleta,
saj se tebi boljša obeta.

Ne misli, da kaj zamudiš,
ko kakšno uro ali dve prespiš!

Urška Kuhar

